

Szandrosz
király
legendája

Oberling Éva
meséi

Markovics Ágota
festményeivel

Oberling Éva

Szandrosz király legendája

Szandrosz király legendája

Oberling Éva
meséi

Markovics Ágota
festményeivel

Kőszeg, 2013

A mesekönyvet kiadja:

Oberling Éva

E-mail: szandrosz.kiraly.legendaja@gmail.com

A mesekönyv illusztrációit készítette:

Markovics Ágota festőművész

© Minden jog fenntartva!

Grafikai tervezés, tördelés, nyomdai munkák:

Projekt Nyomda, Kőszeg

Felelős vezető:

Varga Norbert

2013

Szandrosz király
legendája

essze földön sok száz évvel ezelőtt élt egyszer egy hatalmas király, Szandrosz. Mérhetetlen vagyona volt, és mindene, amit emberi halandó csak elképzelhetett.

Azonban mégsem volt boldog, és ráadásul nagyon unatkozott. A birodalom dolgaival nemigen törődött, tanácsadói és miniszterei mindent elvégeztek helyette.

Ezen kívül nagyon kegyetlen is volt. Legfőbb örömét abban lelte, ha alattvalóit boldogtalannak látta. Mindent meg is tett ezért, de egy idő után már ez sem elégítette ki.

Magához hívatta hát egy napon fővarázslóját, és feltette neki a kérdést:

– Mondd meg nekem Merat, mi hiányzik birodalmamból, amely engem ebben az életben még valaha is boldoggá tehetne?

– Tudd meg Szandrosz Király, egyetlenegy dolog van, amely boldoggá tehetne...

– Mi az, mondd meg hát azonnal! – támadt rá a király indulatosan.

– Álmod bocsátok Reád ma éjszaka, az lesz a válaszom. De tudd meg királyom, hogy az álombéli boldogság soha nem lehet a tiéd, nem lehet Szandroszé. Csupán csak álom, és éppen ezért elérhetetlen...

A király mérhetetlen haragra gerjedt e szavak hallatán. Nem is engedte, hogy a varázsló befejezze mondandóját.

– Mit beszélsz itt össze-vissza te bogaras félnótás?! Azonnal tömlöcbe vettetek... – örvongött dühében a király.

– Megteheted Uram, Szandrosz király, mert hatalmas vagy... – hajolt földig tisztelettudóan a bölcs, öreg Merat varázsló.

Úgy is történt. Feneketlen tömlöcbe zárták a tudós öregembert.

A király pedig dült-fült magában egész álló nap. Estig sem felejtette el az egészet. A vacsoránál pedig annyi bort ivott mérgében, hogy ott az asztalnál rögtön el is aludt.

Reggel, ahogyan hasogató fejfájással ébredt, fejében hirtelen furcsa álmokképek kezdtek előtűnedezni az éjszaka rejtelseiből. Napsugaras, virágzó rét, és egy aranyhajú, tengerszemű sudár leány, aki feléje nyújtja ölelő karjait.

Szandrosz királyba mintha villám csapott volna, szívét egy addig ismeretlen érzés járta át – a szerelemé.

Az emlék olyannyira eleven volt, hogy önkéntelenül kinyújtotta kezét az álmokkép felé, de vágyódó ujjával csupán a semmit érintette.

Reggeltől estig bolyongott céltalanul a falak között, még arról is megfeledkezett, hogy a kastély népét gyötörje.

Nem hagyta nyugodni az ismeretlen leány emléke, aki kedves, mosolygós arcával egyszeriben a szívébe költözött. Boldogtalanul járkált fel és alá, de semmi nem tudta csitítani szenvedését. Egyre csak varázslója szavai csengtek a fülében, míg aztán mérgesen felmordult:

– Még hogy nem lehet az enyém?! Elvégre én vagyok a leghatalmasabb uralkodó ezen a világon! – azzal elővezettette a tömlöcből a varázslót, és megparancsolta neki, azonnal árulja el, hol él az a gyönyörűséges, aranyhajú leány.

Ám a varázsló csak ennyit mondott:

– Szandrosz király számára csupán álom volt az egész.

Azon nyomban száműzte a király szegény öregembert messze földre, és kiadta a parancsot, hogy futárai induljanak el lóhalálában a birodalom minden zugába, megkeresni a leányt.

Hoztak is elébe szebbnél szebb hajadonokat, ám ahogyan telt-múlt az idő, a király egyikben sem vélte felfedezni azt a kedves arcot, akit ő keresett. Egyre csak gyötrődött, és szenvedett a szerelemtől, de leginkább az fájt neki, hogy az álombéli leány soha többé nem jelent meg neki.

Aztán országát hadba hívta egyszerre két szomszédos király is.

Évekig folytak a kemény csatározások, mígnem Szandrosz király elvesztette a végső ütközetet, és vele együtt a trónját is. Menekülnie kellett országából.

Sebesülten, a végsőkéig elgyötörten vánszorgott az utakon. Rongyokba burkolózott, hogy véletlenül se ismerjék fel, mert akkor bizony halál fia lett volna. Nem akadt ember, aki megkegyelmezett volna neki, mivel alattvalóival mindig rosszul bánt, az ellenség pedig hajtóvadászatot indított utána.

Menekülése során időnként óvatosan be-betért egy-egy falusi viskóba, hogy éhét, szomját csillapítsa. Az emberek, amikor meglátták a koldusnál is rosszabb állapotban lévő szerencsétlen vándort, nagyon megszánták.

Sebeit bekötözték, kedves szavakkal vigasztalták. Eleinte igencsak keserű volt a kegyelemkenyér, ám ha életben akart maradni, hozzá kellett szoknia.

Gyakran gondolt vissza eltékozolt királyságára. Már szánta-bánta elkövetett bűneit, de azokat a fényes napokat soha többé nem tudta visszahozni. A szépséges álomleány képe is már régóta a múlté volt.

Rohamosan gyengült az életereje, pedig még nem volt öreg. A lelkiismeret bántotta oly nagyon, hogy gyakran már csak háltni járt belé a lélek.

Aztán egy napon, amikor már úgy érezte, hogy elérkezett az utolsó órája, végképp számot vetett életével. Istentől megbocsátást kért valamennyi elkövetett bűnéért. Ekkor megkönnyebbülten lerogyott egy ütött-kopott falusi viskó falához, és hangtalanul sírni kezdett. Egyszer csak hangok ütötték meg a fülét.

– Hé, emberek! Egy sebesült harcos! Vigyük be gyorsan a házba! – azzal erős kezek markolták meg, és egy puha ágyra fektették.

Hetekig ápolgatták a jóindulatú ismeretlen emberek, mire végre kinyitotta a szemét. Akkor aztán úgy nézett körül, mintha újjászületett volna.

Felépülése után gyorsan beilleszkedett a falu életébe. Barátságos volt az emberekkel, és mindig segítőkész. Miután teljesen erőre kapott, ő is szántott, vetett, aratott, állatokat gondozott, ahogyan a többi parasztember. A messzi régmúltba veszett előző élete már eszébe sem jutott.

Aztán egy szép tavaszi napon arra gondolt, hogy építenie kellene egy saját kis házikót. És... egy jóra való feleségre is vágyott... Ugyanis fájt a szívét.

A falubeliek nagy-nagy örömmel vették tudomásul elhatározását.

Igen ám, de a környéken csupán egyetlen egy eladósrban lévő leány akadt! És az is igencsak csúnyácska, szeplőfoltos, vörös hajú, és nagyon vékonyka volt. Talán éppen ezért maradt pártában.

Sandro – mert már így hívták – nem vitatkozott, nem kényeskedett, inkább örült. Jókedvű lagzit csaptak, a falu apraja-nagyja táncolt, az ifjú párt pedig virágokkal és jókívánságokkal árasztották el.

Ahogy teltek az idők, megszületett az első gyermekük, majd a második, és meg sem álltak az ötödikig. Időközben asszonya szépen kigömbölyödött, már rá sem lehetett ismerni az egykori vézna kis fruskára. Rőt haja a naptól kivilágosodott, aranyszínűvé vált, és a boldog anyai mosoly földöntúli szépségűvé tette. Sandro, amikor asszonyára nézett, úgy érezte, hogy a világ minden létező kincse és gazdagsága eltölpül a családja iránt érzett boldogsága mellett.

Néha-néha előfordult, hogy egy régi álmról, álmképről álmodott. Ilyenkor, aztán amikor felébredt, átölelte szeretett feleségét, és örült, hogy az álmok bizony soha nem hazudnak.

*Arámea királynő
nyakéke*

alamikor nagyon régen, még a világ kezdetekor élt egy szépséges és igazságos királynő, Arámea.

Ő uralkodott az egész földön. Minden emberi halandó neki és érte dolgozott, a bányák neki ontották kincseiket, a földek neki teremtek. A nagy hajók mind neki szállították messzi földről a drága nemes fűszereket és a gyönyörű selymeket. Vagyis minden az övé volt, az ő uralma alatt állott. Az emberek mégis szerették, mert valóban mindig igazságos és szeretetre méltó volt.

Azazhogyan nem teljesen állott minden az uralma alatt, ugyanis a halált ő sem tudta legyőzni.

Ahogyan teltek-múltak az évek, más emberi halandóhoz hasonlóan ő is lassanként megöregedett. Hiába parancsolta meg udvari varázslóinak, hogy keressék-kutassák számára az örök élet elixírjét, azok bizony nem sok sikerrel jártak, pedig nagyon igyekeztek. Hiába adtak szinte naponta újabb csodaszereket a királynőnek, hajdani ragyogó szépsége bizony már a régmúlté volt, és sehogyan sem akart visszatérni. Ereje is rohamosan gyengült, és különféle betegségek kezdték gyötörni. Lassan aztán tudomásul vette, hogy hamarosan elérkezik majd az idő, amikor meg kell válnia szeretett birodalmától, és egy másik világba kell költöznie.

Ezért egy napon aztán magához hívatta mind a hét fiát, és ezt mondta nekik:

– Drága fiaim! Érzem, hogy hamarosan itt kell hagynom e gyönyörű földi világot, és csodálatos birodalmamat. Kérlek benneteket, hogy halálom után igazságosan osszátok szét egymás között országomat, és uralkodjatok majd békességben. Olyan nagyon nehezemre esik távozni... De tudom, hogy hamarosan mégis meg kell tennem. Ezért kérlek benneteket, hogy készítsetek számomra egy emléket, amelyet majd magammal vihetek a hosszú útra.

Erősen gondolkodtak a fiúk, és néhány nap türelmet kértek. Aztán az ígért időpontban pontosan megjelentek anyjuk előtt. A legkisebbik fiú egy díszes selyemládikát tartott a kezében. Óvatosan kinyitotta, és Arámea királynő térdére helyezte, aki egy gyönyörűen csillogó-villogó nyakéket pillantott meg benne. Arany és ezüst foglalatban szebbnél szebb ékkövek ragyogtak a szivárvány minden színében.

A királynő meglepetten nézett hol az egyik, hol a másik fiára.

– Tudjátok kedveseim, hogy kincstáramban csodás ékszerek vannak hűségese alattvalóim jóvoltából... – szólalt meg végül jóindulatúan mosolyogva.

A legkisebb fiú ekkor még közelebb lépett, és mély tisztelettel megcsókolta anyja ráncosodó kezét:

– Nem akármilyen nyakék ez drága Anyánk! Föld és Ég kincseit gyűjtöttük Neked össze. Aranya visszahozza számodra az éltető Nap sugarait, ezüstje emlékeztetni fog a sejtelmes Hold változásaira. A rubinok, gyémántok, zafírok, smaragdok és a többi drágakő fényei rejtik a virágok, a szél és az erdők, rétek-mezők illatát, a tengerek legyőzhetetlen erejét, a vulkánok tüzes dühét, a termőföld ősi biztonságát. Valamennyi

szépséget, és mindent, amit emberi halandó valaha is megtapasztalhatott és megtapasztalhat ezután is itt e földön.

Arámea királynő meghatódottan tekintett az ékszerre:

– Köszönöm drága fiaim, most már tudom, hogy ajándékok valóban megfelelő útravaló lesz számomra. – Azzal máris felvette a nyakéket.

Néhány nap múlva, egy éjszaka aztán Arámea királynő lelke váratlanul az égbe szállt.

Azon az éjszakán szörnyűséges vihar tombolt az egész földön. Iszonyatos villámok hasogatták ezerfelé a sötét égboltot. A hatalmas tengerek és óceánok megvadultak, és áradással fenyegettek. A tomboló szélvihar pedig egész erdőket pusztított ki. Az emberek rettegve húzódtak be házaikba és várták, vajon mit fog hozni majd a másnap.

Ez időben a királyfiak aggódóan keresték fel anyjuk hálósobáját, szerettek volna betegágyánál virrasztani ezekben a félelemtől terhes órákban, de az ágy bizony üres volt!

Még nem virradt fel a hajnal, amikor végre elvonultak a vészjósló, sötét fellegek. Az emberek fellelegezve néztek az égre. Ekkor hatalmas csillag tüzijátékot pillantottak meg. A szivárvány minden színében égtek a csillagok.

De nem közeledtek a föld felé, mint a hullócsillagok, hanem inkább hihetetlen sebességgel távolodtak az égbolton, hatalmas színes fénycsóvakat húzva maguk mögött.

Aztán némelyik, mintha megtalálta volna a helyét, nem száguldott tovább, onnan ragyogott vissza a földiekre, míg mások továbbra is keresték helyüket az égi végtelenben.

Azon az éjszakán fénylő, távoli csillagvilágok keletkeztek az ég sötét óceánján. Új napok és új holdak, új bolygók, és új galaxisok születtek. Az univerzum hirtelen megtelt élettel, szépséggel és emberi gondolatokkal.

Arámea királynő csodálatos nyakékével magával vitte végtelen égi útjára a föld összes szépségének, és áldásának üzenetét, hogy a csillagok világában is megtalálhassa és megtarthassa régi birodalmának valamennyi kincsét.

A varázsló éjszakája

arwell ezüstösen kéklő hegyei felett már jó néhány perce gyülekezett a sötétség.

Marden, az öreg varázsló érkezettnek látta az időt, hogy előkészületeket tegyen szokásos éji ceremóniáihoz. Lassan fogott hozzá, nem sietett, gondolataiba mélyedve vette elő jegyzeteit, készítette ki üvegcséit, varázsgömbjeit. Valójában kissé gondterhelt volt, hiszen a saját maga szabta határidő már kezdett lejárni, kísérletei azonban még a legcsekélyebb eredménnyel sem kecsegtették.

Toronyszobájának ablakából éppen rálátott a hegyekre. Merengve nézte, amint egyenként gyúlnak ki a csillagok a csúcsok felett. Minden este ez a látvány búcsúztatta el nappalait, ám a mai éjszaka valamiért rendkívül különlegesnek ígérkezett.

Fiatal volt még, amikor először kezdte foglalkoztatni az aranycsinálás gondolata. Régi mesterek titkos könyveinek elsárgult oldalait forgatta naphosszat. Vajon melyik földi anyag lehet a legalkalmasabb arra, hogy arannyá válhassék? És ugyan milyen eljárásoknak kellene alávetnie, hogy e nemes jószág megmutathassa magát? Órákat, napokat, heteket és hónapokat, majd éveket töltött el fáradhatatlan munkával, évszázados könyvekben kutakodott, míg végül úgy döntött, hogy a tenger homokja lesz számára a legalkalmasabb alapanyag.

Egy napon aztán felkerekedett, és jó néhány börtömlőt megtöltött tengeri homokkal. Kis toronyszobájába vitte, és elkezdte kísérleteit akkor még szerényen berendezett kis alkimista műhelyében. Rendszerint néhány nap alatt elfogyott a homok, ekkor mindig visszament a tengerpartra. Cseppet sem volt kedveszegett, mert tudta, hogy az aranycsinálás művelete fáradságos, kitartó munkát követel.

Marden gyermekként sem volt átlagosnak mondható. Ha játszott is a többiekkel, csupán azért tette, mert szülei megrótták, amiért olyan magának való. Gyakran figyelmeztették, hogy még meglátja, magára marad.

Csakis a maga útját kívánta járni. Egészen addig a napig, amíg Syneát egyszer megpillantotta. Azonnal beleszeretett a szépséges lányba, aki önfeledten úszott az óceán vizében, és mire ő felocsúdott a csodálkozásból, már nem találta sehol.

Marden ettől kezdve nem tudott másra gondolni és kereste a találkozást az ismeretlen lánnyal. Ott, az óceán partján... De a lány eltűnt. Marden félretette gondosan összegyűjtött titkos könyveit és a lány keresésére indult. Sokáig nem találkoztak újra. A férfi azt hitte, csupán káprázat áldozata lett, s az a lány nem is létezik. Kereste őt a faluban, majd tovább ment, a közeli városba, de ott sem látták, nem is hallottak róla. Egyre messzebbre jutott, ismeretlen vidékeken utazott a szíve után. De azt a szépséges lányt sehol sem ismerték. Útja során számtalan emberrel találkozott, és bár nem az a cél vezérelte, rengeteg tapasztalatot is szerzett. Megismert különféle gyógynövényeket, orvoslási praktikákat, csillagtudományokat. Gyó-

gyított, ha arra volt szükség – és természetesen, ha módja volt rá, kapva kapott az aranycsinálás városi piacokon kibeszélt trükkjein.

Egyszer aztán végre megtalálta őt.

Csodálatos, felejthetetlen napok következtek. Néhány hétig nagyon boldogok voltak együtt, mígnem a férfin ismét úrrá lett régi szenvedélye.

Újra elővette szerkezeteit, gömbjeit, lombikjait, vegyszereit és titokzatos táblázatait. Egyre több időt töltött a titkok műhelyében, ahová Synea be sem tehetette a lábát. Mardent már alig látta, legfeljebb akkor, mikor a férfi késő éjszakánként holtfáradtan zuhant be ágyába. A lány végül megelégtelte a dolgot, és cselhez folyamodott...

Azt javasolta a férfinak, menjenek együtt az óceánhoz homokot gyűjteni, hiszen az amúgy is fogyóban van.

A késő délutáni nap simogató fényében leheveredtek a parton, és gyönyörködtek a naplementében. Marden aztán észbekapott, hogy tulajdonképpen miért is jöttek. Igyekezett kihasználni minden percet, és mohóságában nem vette észre a közelgő vihart. Túlságosan sokáig maradtak a parton, már hallatszott az óceán morajlása, de a férfi még mindig lázasan dolgozott. Synea többször figyelmeztette a közelgő veszélyre, mindhiába.

Hirtelen, mintha egy másik világból érkezett volna oda, a lány könnyű testét felkapta egy alattomos hullám és elszakította őt Mardentől. A lány rémülten kiáltozott, ő pedig utána vetette magát, de hiába igyekezett, nem érte el, sőt egyre távolabb kerültek egymástól.

Még látta, ahogyan néhány pillanatig Synea hosszú, selymes haja szétterül a vízen, aztán üres és néma lett körülötte a világ...

Ezután Marden már végképp minden percét a munkájának, szenvedélyének áldozta. Józan eszét vesztve. Nappalait, éjszakáit. Évtizedek teltek el úgy, hogy ő azt észre sem vette.

Látta ugyan a napot felkelni, lenyugodni, de hogy hányszor, az neki nem számított. Hogy milyen évszak volt, vajmi kevésbé érdekelte. Nem érzett sem hideget, sem meleget, mindig ugyanabban az ócska köpenyében élte napjait.

A harwelli hegyek felett immár teljes pompájukban égtek a csillagok és szinte izzott a telihold.

Marden ezt különösen jó előjelnak vélte aznap esti kísérleteihez. Táblázataiból kikereste távcsövének fókuszálásához, valamint az égi meditációhoz való legmegfelelőbb állást, majd lázasan munkához látott.

Nem is emlékezett rá, hogy mikor volt utoljára ennyire friss, mikor égett ennyire a keze alatt a munka. A lombikokban keveregtek, sísíteregtek a színes elegyek, füstök és gázok, az aranyra váró tartály pedig kezdett felhevülni annak jeleként, hogy immár nem késik sokáig az eredmény – talán csupán néhány órát...

De nem, mégsem kellett várnia. Hirtelen földöntúli fény ragyogta be a kis toronyszobát, és lusta hömpölygéssel megjelent a csillogó, folyékony arany Marden asztalán. Csak nézte, órákon keresztül meredten bámulta a csodát, miközben az aranyfolyam formátlanná

szilárdulva elapadt. Ahogyan kézbe vette a kihűlt arany tömböcskét, egyszerre nagyon kimerültnek és nagyon öregnek érezte magát, holott boldognak kellett volna lennie. Elhatározta, hogy lemossa magáról az elmúlt napok, hetek, hónapok és évek összegyűlt fátsultságát.

A torony lépcsőin lejutva nagy lélegzetet vett a teliholdtól pompázó éjszakában, majd elindult.

Távol volt az óceán, csaknem egy emberöltőnyi távolságban. Lassan botorkált el a sötéten csillogó hullámokig. De tudta, mélyen érezte, hogy oda kell mennie, mert várja ott valami.

Vagy valaki...

Az óceánhoz érve öntudatlanul ledobta magáról ócska, megviselt köpenyét, ingeit, és megmártózott a hideg, őt mégis lágyan simogató vízben. Gondolatait magából kívül rekesztve ellazulva feküdt a szikrázóan hívogató csillagok alatt, jólesően elnyúlva a parti fövényen, és élvezte, ahogyan a hullámok lágyan becézgetik a bőrét.

Hirtelen úgy érezte, hogy egy kedves kéz ér hozzá. Ekkor döbbsen rá, éppen ötven esztendeje annak, hogy ugyanitt elveszítette Syneát. Behunyta a szemeit, hogy ne kápráztassák el az égi fények. Felidézte a lány arcát, és már látta is. De a legcsodálatosabb az volt, hogy vele volt. Valóban vele volt. Synea mit sem változott. Ugyanolyan fiatal és szép volt, mint amikor egyé lett az óceánnal.

Hajnalodott. Marden felébredt, és még mindig a kezében tartotta az aranyat. Aztán sokáig nézte és csodálta ragyogását a kelő nap fényében.

Reggel a halászok találtak rá. A habókos, bolond öregre, aki varázslónak képzelte magát. Szakadt, ócska köpenye nedves volt a hajnali harmattól, csimbókos, hosszú ősz haja rátapadt megvénült, ráncos arcára. Jobb kezében, mintha szorongatott volna valamit...

Egy öregasszony lehajolt, hogy megnézzze, milyen kincset rejtegethet magánál az istenadta megboldogult, amikor annak ujjai lassan szétnyíltak, és tenyeréből földöntúli fénnel csillogó, aprócska homokszemek kezdtek peregni a földre.

*A tökéletes
menyasszony*

essze-messze, még a kék üveghegyeken is túl, élt egyszer egy ifjú lovag. Minden csatában részt vett hűségesen királya oldalán, és mindig hőiesen, halálmegvető bátorsággal küzdött országáért.

Egyszer aztán, egy döntő ütközet után rémülten vette észre, hogy a szövetséges király kisleányát elrabolta hintójából egy marcona katona. Nagyon kimerült volt ugyan, mégis nyomban lóra kapott, és üldözni kezdte a gonosztevőt. Szerencsésen utol is érte, így a leányka megmenekült.

Szépen visszavitte paripáján apjához, aki már nagyon aggódott leányáért. Mindketten hálás szívvel mondtak köszönetet a bátor loagnak, aki semmiféle kincset nem volt hajlandó elfogadni jutalmul. A leányka azonban, akinek nagyon megtetszett a bátor fiatalember, ebbe sehogyan sem akart belenyugodni. Egy sötét bársonyba gondosan bebugyolált tükörrel a kezében közeledett a lovaghoz, és így búcsúzott tőle:

– Fogadd hát örök hálám jeléül tőlem ezt a tükröt! Az udvari boszorkánytól kaptam. Hatalmat biztosít a számodra, mert ha belenézel, elárulja neked az emberek legtitkosabb, legrejtettebb tulajdonságait. Megláthatod, hogy kitől kell óvakodnod, és kit fogadhatsz a bizalmadba. Ha okosan használod, még király is lehetsz! Csak egyetlen kikötésem van...

Feleséget is úgy válassz majd magadnak, hogy megkérdezed a tükröt! Csakis azt vedd feleségül, akinek a jelenléte nem homályosítja el a csillogását! De őt el kell vened... megígéred? – nézett rá várakozóan, azzal útjára bocsátotta a lovagot.

– Megígérem! – mondta még egy utolsó pillantást vetve a kislányra, azzal felpattant a lovára és szélsebesen elvágatott, hogy csak úgy porzott utána az út.

Telt-múlt az idő, és a sors úgy hozta, hogy amikor országának öreg királya trónörökös nélkül meghalt, ő lett az uralkodó. Mivel ő volt a legbátrabb és legvitézebb lovag, senki sem vitatta rátermettségét.

A varázstükörről pedig már réges-régen meg is feledkezett.

Egyszer aztán elérkezettnek látta az időt, hogy feleséget hozzon a palotába, aki majd trónörökössel is megajándékozza.

Eszébe jutott azonban a leánykának tett évekkal korábban tett ígérete.

Elővette hát titkos fiókjából a tükröt. Óvatosan kicsomagolta, és azon töprengett, hogy vajon ki legyen az, akivel először próbát tesz.

Udvari kamarását szemelte ki e célra.

Nagyon megrémült. Volt is rá oka, mert az addig csillogó, fényes üveg elsötétedett, és ijesztő érzések kerítették hatalmába a királyt, amint bizalmas embere eléje lépett.

Ezután már az udvar összes tisztségviselőjének át kellett esnie a pró-

bán. A király csaknem belebetegedett, amikor megtudta, hogy valamenyi megbízhatatlan, álnok, haszonleső, kapzsi szerzet.

Bánatos lett erre a király, hiszen félt tőle, hogy halandó ember nem nagyon léphet úgy a varázstükör közelébe, hogy valami sötét titkot ki ne mutatna az a fránya alkalmatosság...

De hát mitévő is lehetett volna, hiszen egykor ígéretet tett.

Kihirdette aztán egy szép napon az egész országban, hogy feleséget keres. Szépet, okosat, jóravalót, becsületeset, hűségeset.

Jöttek is a leányok szépen sorjában. Hercegisasszonyok, úri leányok, de még szegényebb sorban élők is. Szépek, karcsúak, sudár termetűek, de csúnyácskák is.

Némelyik nagyon megtetszett a királynak, de rögtön el is szomorította az a gondolat, hogy néhány perc múlva minden reményének búcsút int het.

Így is történt. A trónteremben egyenként fogadta a jelentkezőket. A tükör, mintha megmakacsolta volna magát, senkit sem mutatott megfelelőnek, és királynéhez méltónak.

A király rossz kedve óráról órára nőtt. Reményvesztve, lehorgasztott fejjel üldögélt trónszékében.

Egyre inkább erősödött benne az érzés, hogy soha nem fog megnősülni, ha hű marad ígéretéhez...

Egyszer csak hangos csetepaté kerekedett a kapun kívül, mire kíváncsian kikukkantott.

Hát bizony földbe gyökerezett a lába a látványtól. Az örök egy rongyos, púpos, hajlott hátú, csimbókos hajú asszonyszeméllyel huza-kodtak.

Sehogyan sem akarták a király elé vezetni, de az ragaszkodott hozzá, hogy bizony neki is joga van próbát tenni, mint minden hajadonnak.

Ugyancsak elszörnyedt a király attól a gondolattól, hogy ez a némből lehet a felesége.

Kénytelen-kelletlen mégis bevezettette hát a kócost, aki cseppet sem kérte magát. Nem nézett se jobbra, se balra, egyenesen a tükör elé állott. A tükör pedig nemhogy nem homályosult el, hanem magához hívta a nap sugarait, amely aztán vakító fénnel árasztotta el a tróntermet.

A király nem hitt a szemének, azt gondolta, hogy ez csupán csak egy rossz álom lehet. Szegény megtörten nézett maga elé, ilyen csapást elképzelni sem tudott volna, de hát nem volt mit tenni. Csupán annyit kért, hogy az esküvőt tartsák meg szépen csendben, mert ezt a szégyent igazán nem kívánta ország-világ tudomására hozni.

Másnapra tűzték ki az esküvő időpontját, addig is elszállásolták a menyasszonyt egy félreeső zugban.

Igen ám, de a vőlegény mélységes szégyenében és bánatában ágy-nak esett. Hiába jöttek a csodadoktorok, segíteni egyik sem tudott rajta. A király egyre lázasabb és egyre betegbb lett. Aztán, mikor már nem sok remény maradt, odahívták búcsúzni a csúf menyasszonyt, aki rögtön meg is jelent.

Leült a beteg király mellé, szegényes motyójából gyógyfüveket szedett elő, teával itatta, és közben megnyugtató szavakat suttogott a fülébe. Kedveskedő kézzel simogatta arcát, és hűvös borogatásokkal enyhítette az égető lázat. Csodák csodájára a király szépen magához is tért, és hálásan nézett hajlott hátú ápolójára, akit már nem is tartott olyan visszataszítónak...

Másnapra a király már tökéletes egészségnek örvendett, így aztán mégiscsak meg lehetett tartani az esküvőt. Pompának nyoma sem volt, vendégeket sem hívtak. Sőt még arra is ráállt a király, hogy a menyasszony rongyos, szakadt ruhájában, fésűt soha nem látott csimbókos hajával mondja ki a boldogító igent.

Elérkezett a ceremónia ideje. A vőlegény méltóságteljesen, egyenes derékkal, sorsába immár beletörődve állt a menyasszony mellett, akinek gyönyörű gyémántgyűrűt húzott az ujjára.

De amikor meg kellett csókolnia, mégiscsak tétozázott kissé. Aztán visszagondolt az előző estére, majd gyengéd ujjakkal félresimította a kócos fürtöket, mélyen a szemébe nézett, lehajolt és igaz szívből megcsókolta.

Ami ezután történt, azt aztán soha nem felejtette el a palota népe. A következő pillanatban már egy hófehér csipkeruhás, gyönyörű, mosolygós arcú leányt tartott karjaiban az ifjú férj, aki meglepetésében szólni sem jutott.

– Elvarázsolt a főboszorkány, amiért neked adtam a tükrömet. Csak úgy törhetett meg a gonosz varázslat, ha igaz szívből megcsókolsz! Ha hűtlen lettél volna a nekem tett ígéretedhez, soha nem le-

hettem volna a feleséged – mondta hálásan csillogó, tengerkék szemével szerelmesen tekintve a királyra, aki most már persze felismerte a menyasszonyban az egykori leánykát, akitől a csodatükröt kapta.

Az erdei lány

egközelíthetetlenül magas várában élt Korvid, a Hame-rind birodalom uralkodója. Hatalmas király volt, országának összes határait talán ő maga sem ismerte. Mint ahogy nem ismerte saját lelkének határait, sötét mélységeit sem. Érzéketlenül uralkodott népe felett, az emberek csupán azt tudták, hogy jobb csendben dolgozniuk, és nem kivívni a király haragját, mert aki ilyesmire vetemedett, az bizony halálnak halálával halt meg.

Volt a királynak egy fia, a daliás termetű, kedves, jóra való, okos és világot látott Brennan. A királynak egy idő óta gondot okozott, hogy vajon honnét fog neki illő menyasszonyt keríteni, mert hát a dolog nem volt olyan egyszerű. Főtt is a feje emiatt naphosszat. Életében talán ez volt az első komoly gondja azóta, hogy felesége a királyné évekkal azelőtt meghalt.

Túlságosan nagy volt ugyanis a birodalma ahhoz, hogy határain túlra lásson, nem is igazán érdekelte sohasem, hogy más országokban milyen az élet, milyen színű az ég, a tenger, milyen magasra nőnek a hegyek, milyen illatúak az erdők, hogyan énekelnek a madarak, nyílik-e virág máshol is.

Azt azért elhatározta, hogy saját országából nem kerülhet ki a majdani új királyné, annyira lenézte és lebecsülte saját népét.

Azazhogy mégiscsak akadt egy leány, akit szívesen látott volna fia oldalán. Ez varázslójának, Regedarnak a leánya volt, akiről viszont senki

nem tudott semmit, mert születése után a varázsló asszonya elrejtette a leánykát valahol egy nagyon távoli vidéken, és senki nem tudott egyikőjük nyomára sem akadni. Még maga a varázsló sem, hiába vetette be összes praktikáit, teljes kudarcot vallott a kereséssel. Pedig immár csaknem két évtizede kereste őket. Talán, ha érző szíve lett volna, az megsúghatta volna neki, merre kellene indulnia. De hát a szeretetet még csak hírből sem ismerte, királyához hasonlóan.

Brennan sem volt túlságosan boldog, már ami a kilátásba helyezett jövőjét illette, hiszen ő már réges-régen elkötelezte magát egy leány mellett, akivel sok-sok boldog órát töltött az erdő csendjében.

Amidának hívták a leányt, és magányosan élt a közeli erdőben, a vár alatti völgyben. Brennan azért szerette meg, mert nyoma sem volt benne a királyi udvarban tapasztalt gőgnek, büszkeségnek, és egyéb, általa rossznak tartott tulajdonságoknak. Sőt, eleinte a lány azt sem tudta, hogy Brennan valójában kicsoda. Csak hosszú hónapok elteltével merte felfedni kilétét.

A királyfinak reménye sem volt rá, hogy egyszer majd feleségül veheti, mégis egyre gyakrabban gondolt arra, hogy bemutatja apja urának. Egyszer aztán összeszedte minden bátorságát, és annak ellenére, hogy a leány kétségbeesetten tiltakozott, fellovagolt vele az égigérő palotába.

A királynak tetszett ugyan a leány, azonban rátartisága mégsem engedte, hogy beleegyezését adja az esküvőhöz. Ő, legalábbis nemesi vérből való feleséget szeretett volna fiának. Brennan hiába kérlelte kétségbeesetten, az öreg hajthatatlan maradt. Majd amikor a királyfi

azt merészelte mondani, hogy lemond a trónjáról, Korvid elgondolkodott. De nem azon, hogy mégiscsak beadja a derekát, sokkal gonoszabb dolgok jártak a fejében.

Aztán aljasul úgy tett, mint aki belenyugszik a megváltoztathatatlanba, elbocsátotta a fiatalokat, akik már azt hitték, hogy minden rendben lesz. A király pedig, alighogy kiléptek a trónteremből, hívatta a varázsló Regedart, majd megparancsolta neki, tüntesse el Amidát, akár a föld alá is. Élve vagy holtan. De inkább holtan.

Regedar nem sokat gondolkodott, varázsálmot bocsátott a királyfira, így aztán könnyűszerrel elrabolhatta mellőle a leányt. Tizenkét marcona őrt bízott meg azzal, hogy vigyék a birodalom legtávolabbi, legsötétebb barlangjába. Oda, ahová talán a madár sem jár.

Napokon keresztül lovagoltak, míg egy hatalmas vízesés jelezte a Hammerind birodalom végét. A zuhatag alatt rejtőzött egy hatalmas barlang, oda vetették be a szinte már élettelen leányt. Majd visszatértek a királyhoz, és jelentették, hogy végrehajtották a parancsot. A lány azóta minden bizonnyal nincs is már az élők sorában, mondták.

Nagyon megörült ennek a király, mert végre úgy érezte, immár semmi nem állhat gyalázatos tervei útjába, amelyeket időközben eszelt ki. Nevezetesen, hogy a szomszéd király lányát adja Brennanhoz, aki – úgy hírlett – csak azért maradt mindezidáig pártában, mert oly csúnya volt szegény, hogy nem akadt földi halandó királyfi, de még parasztleány sem, aki a közelébe merészkedett volna. A tervet azért megbeszélte Regedarral, aki viszont aggodalmának adott hangot, mert vajon mit fog szólni Brennan a kijelölt menyasszonyhoz... merthogy oly csúf.

– Sebj, Regedar, azért vagy te varázsló, hogy megszépítsd! Legalábbis a fiam szemében... – vigyorgott gonoszul Korvid. – De mondd csak, még mindig semmi hír az eltűnt leányodról Mireáról? Hiszen tudod, a születésekor megegyeztünk...

– Végérvényesen eltűnt... a gonosz anyjának sikerült örökre kijátszania engem... – hajtotta le fejét, elismerve élete addigi egyetlen veszteségét a varázsló.

Brennan, amikor megtudta, hogy szerelme megszökött tőle, mélységes búbánatba esett. Nem evett, nem aludt, ki sem mozdult a palotából. Nem érdekelte a kék ég, a rózsák illata, a madarak csicsergése, semmi nem tudta felvidítani, semmi nem tudta vele feledtetni egykori szerelmét, az együtt töltött csodálatos órákat, és a boldog jövő reménységét.

Ismét csak Regedar segítségére volt szükség, hogy némi életet leheljenek a fiatalemberbe. Ideig-óráig sikerült is, azonban a királyfi újra és újra visszazuhant a kétségbeesésbe.

Egy éjszaka azonban mintha énekszót hallott volna valahonnét egészen távolról, olyan távolról, mintha nem is evilágból szólna. Ablakához akart rohanni, azonban már annyira el volt erőtlenedve, csonttá és bőrré volt soványodva, hogy teljesen elhagyta az ereje, és visszaroskadt az ágyába. De így volt jó. A dallam egyre közeledett, és lassan betöltötte Brennan szívét, fényességgel borítva el komor lelkét. Már látta is maga előtt Amidát egy erdei tisztáson, amint virágokat szed, és közben azt a dalt dúdolgatja, amit együtt szoktak énekelni, amikor még boldogok voltak. Érezte, hogy ez most nem álom, nem lázálom, nem ábránd, hanem

igenis valóság. Hirtelen erő költözött belé, és szinte feltépve szobája ajtaját rohant ki a palotából, nyomban lóra pattant és vágatni kezdett abba az irányba, amelyet a szíve diktált neki. Vég nélkül lovagolt, de nemhogy elfáradt volna közben, inkább egyre erősebb lett, és mire néhány óra alatt, a távolságokon és dimenziókon átlépve a barlanghoz ért, már újra az a vidám ifjú volt, mint amikor utoljára látta kedvesét..

Boldogan borultak egymás nyakába, sírva-nevetve az örömtől. A királyfi elhatározta, hogy soha többé nem tér vissza a palotába. Aztán úgy döntöttek hogy a barlang másik kijáratánál, a másik országban nagyobb biztonságban lehetnek. Takaros kis faházikót építettek és ott éldegéltek.

Ám a boldogság percei ismét csak meg voltak számlálva. Immár végérvényesen.

Korvid dúlt-fúlt mérgében, hogy fia ily engedetlenül megszökött, de leginkább az dühítette, hogy fogalma sem volt róla, merre lehet. Ismét Regedar segítségét kérte, aki varázsgömbjében meglátta a fiatalok boldogságát – a birodalom határain túl. Gonosz tervet szőtt...

Egy alkalommal, amikor Brennan vadászni ment, hangokat hallott a barlang irányából. Kedvese hangját, amint őt hívogatja. Nyomban arrafelé vette az irányt, de a hangok egyre távolabbról, a barlang mélyéről jöttek. Ő meg csak ment, ment, míg egyszer csak kijutott a másik oldalra, apja birodalmában. Ocsúdni sem volt ideje, azonnal erős karok ragadták meg, gúzsba kötötték kezét-lábát, lóra dobták, és már vágattak is vele a katonák.

Amida eközben vidáman készülődött az ebédhez. Bár időnként átsuhant lelkén egy-egy sötét árny, de túlságosan boldog volt ahhoz, hogy törődjék vele. Ám amikor kedvese órák hosszat nem került elő, hiába szólongatta hol suttogva, hol kiáltozva, már tudta, hogy mindennek vége. Értett valamicskét a sugallatokhoz, szellemekhez és egyéb furcsa dolgokhoz, hiszen tudta rég meghalt anyjától, hogy varázsló volt az apja.

Lassan alábbhagyott a nap tüze, megnyúltak az árnyak, elhallgattak a madarak, csend borult az erdőre, és sötétség. Mélységes mély, átvághatatlan sötétség.

Zokogva aludt el fájdalmában, de másnap reggel reménységet öntött belé a kelő nap fénye, és elhatározta, bármi áron is, de találkoznia kell szerelmével.

Hosszú időbe telt, mire a palotába ért. Mindene sajgott a fárasztó utazástól, mégis azonnali bebocsátást kért Brennanhoz, aki azt hitte, hogy az ismeretlen leány jókívánságokat jött tolmácsolni a menyegző alkalmából.

Korvid éppen azokban a napokban haldoklott. Amida ezt megtudva, mégis őt kereste fel először a halálos ágyánál. Minden harag nélkül megcsókolta az öregember kezét, majd elmondta neki, hogy végtelenül szereti a fiát, és áldását kéri nászukra.

– Ha Brennan újra meglát, tudom, engem vesz majd feleségül, hiszen már oly régóta szeretjük egymást. Azt is tudom, hogy Regedar az apám, de neki soha nem fogom megmondani. Nincs szíve, és soha nem is volt, ha nem tudott engem felismerni...

Korvid mintha mondani akart volna valamit, görcsösen megfeszítette nyakát, hogy kissé felemelkedjék, de abban a pillanatban örökre elakadt a lélegzete, és egyetlen szó nélkül meghalt.

A lány gyengéd ujjával végigsimított az öreg király homlokán, lezárta szemeit és elbúcsúzott tőle.

Amikor végre találkozott a királyfival, önzetlen szívszerelemmel közeledett hozzá, aki viszont nem értette, ki ez, egyáltalán nem ismerte meg. Regedar ugyanis a menyasszony csúnyaságát nem tudta eltüntetni, csupán Brennan szeme elé tudott ködöt varázsolni. Sűrű, áthatolhatatlan ködöt.

Aztán Amida odalépett hozzá és megcsókolta.

A lány őszinte, szívből jövő csókja megremegette ugyan Brennan lelkét, de erősebb volt benne a döbbenet, hogy hogyan merésze ez a szerencsétlen jött-ment némben ezt tenni vele esküvője napján. Amida némán tudomásul vette az elutasítást attól az embertől, akit a legjobban szeretett. Nem tiltakozott, csak szomorú szemekkel nézett rá.

Regedar varázsgömbjében meglátva az eseményeket, tombolni kezdett.

– Még csak az hiányzik, hogy ez a tébolyodott nőszemély keresztülhúzza a számításainkat! Majd én teszek róla, hogy mindörökre eltűnjön az életünkből! – azzal őrvongve rohant a Brennanhoz, aki immár a birodalom uralkodója lett.

Regedar utolsó ténykedését követően erejét veszítve csuklott össze, és a márványpadlóra zuhanva meghalt. Visszaadta lelkét saját varázslójának.

Amikor az új király érzéketlenül felségsértésért kihirdette a halálos ítéletet a lány felett, Amida számára az a néhány percnyi várakozás az öröklétig már igazán megváltás volt.

Amikor könnyed udvari látványossággént elszállt belőle az élet, hirtelen sötét felhő ereszkedett a földre.

Nem is a földre, hanem inkább egy pontjára a földnek. Arra a pontjára, ahol az új király ült trónján. A felhő egyre sötétült, majd karok nyúltak ki belőle és a hirtelen jött szélvész magával ragadta Brennan. Senki mást. Csak ő kellett neki. A vihar elcsitultával az emberek elkezdtek keresni a királyt.

Csak hetekkel később találták meg. Egy szerény kis kunyhó ajtajának tövében, amint egy esőáztatta, napszitta, valamikor volt piros hajsza-
got szorongat a kezében, és beszél hozzá, mint az elmeháborodott.

Beszélt a lélektelen kis piros hajsza-
laghoz. Vagy talán mégiscsak rejtőzött benne lélek?

Rámán király
és a nemes szívű lovag

egyszer régen élt egy öreg király. Nagyon hatalmas uralkodó volt, élete éppenséggel teljes boldogságban is telhetett volna, mert alattvalói szerették, hűségesek voltak hozzá. Kedves, jóságos felesége és ráadásul szépséges leánya is volt.

Egyetlenegy dolog akadályozta meg abban, hogy igazán boldog legyen. Valamikor réges-régen, amikor párt választott magának – egy öregasszony, akinek leányát nem vette feleségül, ezt mondta neki:

„Tudom, hogy soha nem lehetsz boldog Rámán király. Ott bábáskodtam születésedkor és tudom, hogy anyád akkor halála előtt ezt mondta: Remélem, hogy a fiam nem viszi tovább családunk átkát. De erről, te ugye mit sem tudsz?! Hát csak várj! Várj csak Rámán király!... Várj csak!”

Teltek-múltak az évek. Minden jól ment. Az ország épült-szépült, Rámán király felesége pedig gyönyörű kisleánynak adott életet.

Aztán egyszer sok-sok év múlva elérkezett az ideje, hogy a királykisasszony férjhez menjen.

Kidoboltatta hát Rámán király szerte az országban, hogy ahhoz fogja leányát feleségül adni, aki megfejti az öregasszony mondását, mert hát ez ideig semmiféle jele nem mutatkozott semmiféle átoknak vagy bajnak.

Érkeztek is a kérők sorra. Tudós emberek éppúgy, mint szerencsevá-
dász fiatalemberek. Gazdagok és parasztok egyaránt. Egybehívta őket
a király.

Alig győzték túllicitálni egymást a jövőmondásban, mígnem hatal-
mas hangzavar támadt a trónteremben. Nagyon mérges lett a király.

– Hát senki sincs köztetek, aki meg merné mondani nekem, hogy mi-
féle szerencsétlenség vár reám?! Senki nem veszi a bátorságot, hogy
végre igazat mondjon nekem?! – üvöltötte. Erre néma csend lett. Ta-
nácstalanul pillantgattak egymásra a kérők, mire egy orvos előlépett.

– Felséges királyom, valószínűleg köszvény fogja kínozni felséges lá-
baidat...– azzal szemlesütve hátralépett.

– Felséges királyom, megneszeltem, hogy a szomszéd király csapato-
kat gyűjt... talán országunk ellen – hangzott a következő bátortalan kí-
sérlet.

– Felséges királyom... – de azzal el is akadt a hangja.

Na, ez már aztán igazán sok lett a királynak. Mérgében azonnal a
mélységes várbörtönbe csukatta az egész díszes társaságot.

A királykisasszony igazából nem is bánta, hogy ily módon pártában
maradt, ugyanis volt néki egy titkos szívyszerelme, de ezt soha nem
merte megvallani apja urának. Egy daliás ifjú lovagot szeretett, aki őt
mélységes szerelemmel viszonzszerette, ám arról álmodni sem mertek,
hogy valaha egyszer egymáséi lehetnek.

Egy napon azonban, amikor nem bírt tovább várni a leány, oly nagyon
szerelmes volt, megüzente szíve választottjának, hogy pályázzék már ő
is a kezére. Titkos találkozót kért a lovagtól, aki hűen meg is jelent a

várkert illatos rózsái között. A leány ekkor elmondta, hogy mi is lenne a megfelelő válasz a király kérdésére.

Az ifjú lovag kihallgatást kért hát a királytól, aki megörült, mert már azt hitte, hogy soha nem fogja megtudni, mi is lehet az a bizonyos átok, az a rossz sors, ami fenyegeti, és amitől hosszú-hosszú évek óta annyira félt, hogy a félelem megmérgezte életét.

– Felséges királyom! Nem fenyeget Téged semmiféle veszély, semmiféle rossz sors. Szerencsés királyi csillagzat alatt születél. Vedd csak sorra éveidet, életedet. Volt-e valaha is okod arra, hogy panaszkodjál? Hogy másként rendezd sorsodat, mint ahogyan az eddig Isten akaratából történt? – szólott mély alázattal meghajolva.

A király igencsak elgondolkodott e szavak hallatán, azonban hajthatatlan maradt. Tovább faggatta az ifjú lovagot:

– Mivel magyarázod hát, hogy ama öregasszony szavai megmételgették egész életemet?

– Jól mondod Királyom! A szavak mérgezték meg az életedet, és nem engedik, hogy maradéktalanul boldog légy! Üres, meggondolatlan fecsegés, és egy általad akaratlanul megbántott vénasszony szavai voltak azok, amelyek nem hagyják nyugodni a lelkedet. Nem fenyeget Téged királyom semmiféle átok vagy baj sem...de... ha elragadnak indulataid, és ezáltal magadra haragítod az embereket és a sorsot, akkor fenyeget az igazi veszély. Birodalmad lakói is elégedettségben és békességben fognak élni, csakúgy, mint eddig, ha oktanul háborúságot nem szítasz és ezzel nyomorba, és szegénységbe nem döntöd őket. Magadat pedig

soha véget nem érő lelkipurdalásba... Uram királyom, ha veszély fenyeget Téged, akkor az életed ellensége egyedül csakis Te, és egyedül Te magad vagy.

– Még hogy én??? Én magam? Miféle meggondolatlan és tiszteletlen szavak ezek?! Hogy merészeled?! – A király arca kék-zöld színekre váltott dühében, és menten kiadta a parancsot az öröknek, hogy az ifjút késlekedés nélkül vessék tömlöcbe. A legeslegmélyebb, leghidegebb és legnyirkosabb kőlyukba, a patkányok közé, hadd lehelje ki ott a lelkét az ebadta.

A szerelmes királykisasszony, aki egy függöny mögül hallgatta a két általa nagyon szeretett ember beszédjét, bizony nagyon nekikeseredett. Fájt neki apja viselkedése, de legjobban azért sírt, mert nagyon bántotta a lelkiismeret, hogy ő okozta mindezt a szerencsétlenséget kedvesének.

Napokig hiába próbálta meglágyítani apja szívét, az csak hajthatatlan maradt. Még meg sem látogathatta szerelmesét.

Közben az ifjú lovag, aki a szörnyűséges várbörtönben sínylődött immár hét napja, felfedezte, hogy ha a tömlőc falának egy bizonyos pontjára helyezi fülét, meghallja a fentebb őrzött, kudarcot vallott kérők szavait. Hát bizony, volt is mit hallania. Lázadást terveltek ki, és közülük a jó módúak teli zacskó aranyakkal már le is pénzelték az öröket. Csak az alkalmas pillanatra vártak, ami másnap jött volna el, amikor is a királyleány betölti a tizenhatodik évét. Ekkor ugyanis hatalmas viadalmat csapnak a palotában, és a nagy jókedvben természetesen el-

feledkeznek minden óvatosságról. Letaszítják majd a királyt trónjáról, és közösen eldöntik, hogy ki legyen az új uralkodó.

Az ifjú lovag kétségbeesetten hallgatta e szavakat, és hirtelenjében azt sem tudta, hogy mitévő legyen. Mígnem egy barátságos szürke kis egérke a segítségére nem sietett:

– Ne búsulj nemes lovag! Kérlek, engedd, hogy néhány hajszáladat kibáljam, ígérem, nem nagyon fog fájni! – cincogta. – A többit meg bízok rád!

Úgy is történt. Az egérke nekiveselkedett a nagy munkának, aztán amikor készen volt, fogacskái közé kapta a hajtincset és meg sem állt a királyleány szobájáig. Óvatosan besurrant az ajtó egy részén.

Hogy meg ne ijessze az alvó leányt, csak némán annak keze ügyébe helyezte a hajszáladat, azzal uzsgyi, már ott sem volt.

Másnap reggel, ahogyan a bánatos királyleány felébredt – mert hát dehogyis volt neki kedve ünnepelni a születésnapját –, egyszer csak nicsak mit pillantott meg? Hirtelen nagy-nagy bátorság támadt szerelmes szívében. Azon nyomban magára vette legszebb piros selyemruháját és már futott is apjához, aki felséges trónján díszpalástban ülve osztogatta a parancsokat az ünnepi előkészületekre. Meglepetten tekintett leányára, aki kipirult arccal, lobogó, fésületlen hajjal rohant feléje.

– Apám! Apám! Tudom, hogy az ifjú lovag nem nyerhet Tőled kegyelmet, mert megsértette felséged önérzetét, de hadd kérjem tőled születésnap ajándékul, hogy még egyszer próbát tehessen! Talán... talán a börtön észre térítette! – borult reménykedő, esdeklő tekintettel apja lába elé a szerelmes leány.

Igencsak zordon külsőt vett fel a király e kívánság hallatán, azonban az ünnepre való tekintettel nem volt más választása, mint hogy teljesíti szeretett leánya kívánságát.

– Hozzátok fel hát a szégyentelent! – rendelkezett végül is megadóan, de jócskán összevont szemöldökkel.

Tehát ismét megjelent az ifjú lovag a trónteremben.

– Szeretett leányom kívánsága volt, hogy tégy ismét próbát. De ezúttal ne vond magadra haragomat. Már így is éppen elég van a rovásodon! – zsémbelt a király.

– Felséges királyom, ma sem tudok Neked mást mondani, mint napokkal ezelőtt. Saját magad okozod a vesztedet! Láadás fog kitörni ellened, őreidet is lepénzelték már a rabok. Megtehettem volna, hogy nem értesítelek minderről, hiszen akkor én magam is kiszabadulhattam volna, de kötelességemnek éreztem, hogy tudassam veled a készülő bajt. Mert királyom és uralkodóm vagy, én pedig a Te mindenkor hűséges szolgád, és alattvalód! Megbocsátok Neked Királyom, amiért igaz szavamért börtönbe vettettél... de... ezután is tégy úgy, amint azt szíved parancsolja – hajolt meg a lovag a király előtt.

A király döbbenten hallgatta. Végre valahára elkezdett gondolkozni az elhangzott szavak értelmén.

– Mit tegyek, hát, mit tanácsolsz? – nézett megtörten, és kérdőn az ifjúra.

– Azonnal engedd szabadon e méltatlanul és igazságtalanul fogva tartott embereket. Légyen az gazdag, vagy szegény! Így aztán már nem jelentenek veszélyt számodra, hiszen majd örömeiben mindegyik szépen

hazamegy és szövetkezésük nem fog fenyegetést jelenteni számodra. Hirdesd ki, leányod születésnapja oly örömet jelent, hogy rajtam kívül mindenkinek megbocsátasz! – sütötte le a szemét az igazszívű lovag.

– Rendben van! Úgy lesz, ahogyan tanácsoltad! Te továbbra is a foglyom maradsz, ha tetszik, ha nem! – mosolygott a király. Rájött végre, hogy bizony igazat szólt az ifjú lovag, aki nem törődve saját sorsával, királya életét próbálta megmenteni. Igazán meghatódott e nemeslelkűségen, és már tudta, hogy igaz emberrel van dolga, aki méltón lehet leánya jövődöbelije, aztán majd az ő utódja a trónon, és az uralkodásban. Aztán így folytatta:

– De immáron leányom szíve lesz a börtönöd, és mosolya szigorú börtönőröd – azzal áldását adta az ifjú párra.

Azzal hétországra szóló lagzit csaptak, és ma is élnek, ha azóta meg nem haltak.

Az álruhás király

örtént, hogy egy napon Miksa király elhatározta, feleséget keres magának.

Igazából nem is kellett volna neki sokáig keresgélnie, mert a palotában egyfolytában ott legyeskedett körülötte valamelyik szomszédos király leánya, hogy meghódítsa az ő szívét. Igen ám, de a királynak már nagyon elege volt a kényeskedő hercegnőcskékből. Mindegyik csak azt várta, hogy egy napon végre reá mosolyog a szerencse, vagyis a király. Neki azonban esze ágában sem volt a felcicomázott pipiskékből választani.

Szíve egy olyan leányra vágyott, aki őt nem azért szereti, mert gazdag, és az ország uralkodója, hanem azért, mert.... Hát azt bizony saját magának sem tudta megmondani, hogy igazából mire is vágyott.

Egy napon tehát elhatározta, hogy útnak indul az országban, és keres magának egy jóraavaló, becsületes szép leányt.

Nem is késlekedett sokáig, legszebb lovára ült, és kivágtatott a palotából.

Már az első faluban rájött, hogy fényes-pompás öltözetében bizony mindenki felismeri, így hát a célját nemigen érheti el.

Egy útszéli fogadónál aztán diólevéllel jól megsötétítette arcát és szőke haját, királyi ruháját pedig viseltes, kopottas gúnyára cserélte. Paripáját jó pénzért eladta, egyszerű lovat vásárolt, majd vándorbotot ragadott és úgy indult tovább. Eleinte kicsit kényelmetlenül érezte magát új kinézetében, a gyaloglás sem igazán volt ínyére, de hogy tervét véghezvigye, nemigen látszott más megoldás.

Sok-sok falut és várost megjárt, és már teljesen elment a kedve az egész álruhás kóborlástól, mire egyszer csak vidám dalolás ütötte meg a fülét. Elindult a hang irányába. Nem is kellett sokat kutakodnia, mert hamarosan megpillantott egy gyönyörű leányt a patakparton, aki éppen ruháját mosta a sebesen folyó vízben.

Még a lélegzete is elakadt, mert bizony ilyen szépséges teremtéssel ő még addigi életében nem találkozott. A leány is észrevette őt, mosolyogva intett felé, hogy jöjjön közelebb. Ő kicsit tétozva még, mert nagyon elkápráztatta, amit látott. Aztán mégiscsak összeszedte valamennyi bátorságát.

– Isten hozott ismeretlen vándor! – üdvözölte a leány. – Mi járatban vagy felénk? Mi a neved?

– Beállnék... inasnak, ha... kellenék.... a faluban... Mi... Miska a becsületes nevem – hebegte zavarodottan, mert még mindig kábult volt a gyönyörűségtől. No, meg hirtelenjében azt is ki kellett találnia, mit hazudjon. Nem is tudott többet mondani.

– Ej, hát a macska vitte el tán a nyelvedet, te legény – évődött vele a parasztlány –, gyere velem, mutatom az utat, majd csak lesz szerencséd!

A leány fateknőjébe tette a mosott ruhát, és elindult előtte, ő meg kicsit tétozva utána. Eközben azon morfondírozott, hogy vajon ugyan miféle mesterséghez is érthetne. Soha életében nem kellett dolgoznia, ezért most aztán nagy bajban volt. Jó ideig gondolkodhatott, mert nem beszélgettek. A lány csak énekelt, míg a falu felé közeledtek.

– A gazdánk egyik bérese éppen beteg, jól elleszel ott az istállóban, mire szegény ismét lábra tud állni! – mondta neki a leány, ahogy egy szép, nagy birtokhoz értek.

A király örült is, meg nem is. Attól megkönnyebbült, hogy nem kell kovács vagy takács, vagy más efféle mesteremberek mellett dolgoznia, a lovakhoz meg értett is, de hogy istállóban lakják... Nem volt mit tenni, elhatározta, hogy megpróbálja.

Úgy is lett. Nap, nap után szépen rendben tartotta a lovakat, csak úgy csillogott a szőrük. Igazán meg voltak elégedve a munkájával. Aminek pedig a legjobban örült, hogy mindennap találkozhatott a szépséges Sárával.

Igen ám, de minden jónak vége szakad egyszer. Ez úgy történt, hogy a béreslegény meggyógyult. Így hát neki kiadták az útját. A király sajnálta is meg nem is a dolgot, mert már kezdte magát igen jól érezni a bőrében. Most aztán döntenie kellett, hogyan lépjen tovább.

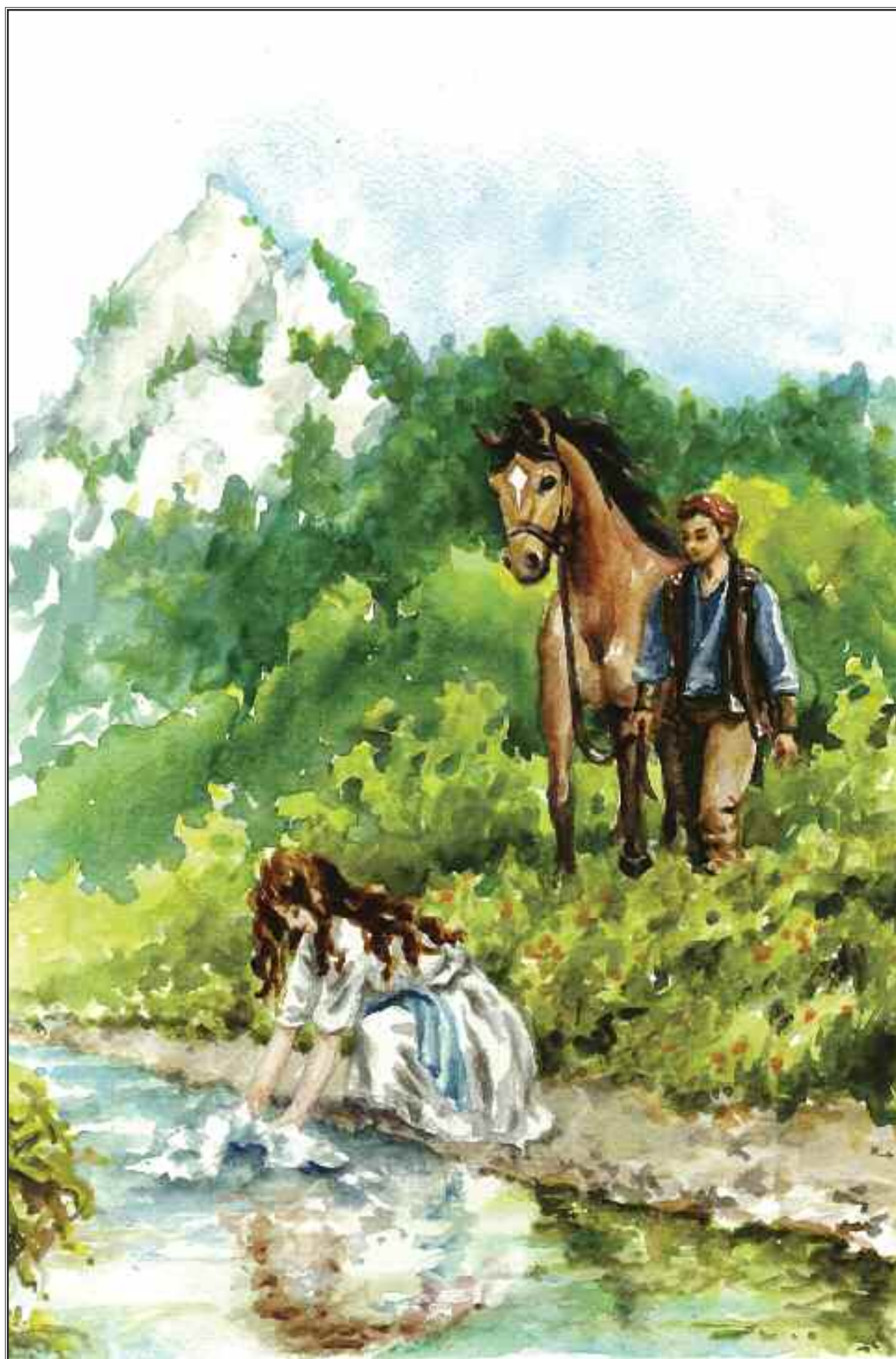
Nagy bátran a leány elé állt, és megkérte a kezét. Sára pedig boldogan igent mondott. Erre aztán hatalmas falusi lagzit csaptak a lány szüleinek házában.

Miska ekkor előállt azzal az ötlettel, hogy szeretné bemutatni feleségét apjának és anyjának.

Mindenkinek tetszett az elgondolás, így másnap útnak is indultak egy zörgős szekérrel. Vidáman daloltak naphosszat, de persze Miksa király legbelül szégyellte magát, amiért idáig becsapta Sárát. Más nem árnyékolta be nagy boldogságát.

Egyszer aztán a kastélyhoz értek. Sára igen elcsodálkozott, de nem szólt semmit, azt gondolta, a palotában dolgoznak férje szülei. Engedelmes feleségként hallgatott.

A király bevezette feleségét egy szép szobába, és magára hagyta azzal, hogy pihenje ki a fáradságos utazást. Sára most sem szólt semmit, de

most leginkább azért, mert meglepetésében meg sem bírt mukkanni. Nem tudta, mi történik vele, nem tudta, hogy álmodik-e, vagy pedig a rossz szellemek játszanak vele...

A király pedig azon nyomban kiadta szolgálóinak a parancsot a másnapi díszes királyi esküvő előkészületeire. Illatos fürdőt vett, káprázatos ruhát öltött, úgy jelent meg Sára színe előtt, aki végre kezdte megérteni, hogy bizony nem az esze hagyta cserben, hanem az igazság.

Mélyen megbántottnak érezte magát. El sem tudta képzelni, hogyan csalhatták meg ennyire.

Az éj leple alatt kiszökött a palotából. Nem kellett neki a hazug király és nem vágyott, soha nem vágyott sem pompára, sem gazdagságra. Annál inkább madarak csiripelésére, vidáman zöldellő fűre. Visszavagyott az aranyló búzaföldekre, a harmatos rétekre és szülei kicsinyke házába, ahol soha nem érte csalódás.

De sok öröme ugyan nem akadt sem a kéklő napkeltékben, sem az izzóan vöröslő napnyugtákban. Egyre csak az ő Miskája járt az eszében, akivel olyan sok vidám órát töltöttek együtt. Aki olyan rútul becsapta őt. Szomorúan gondolt vissza egykori szép napjaikra, és lelke mélyén titokban visszavárta.

De Miska nem jött vissza. Hogyan is jöhetett volna, hiszen Miska soha nem létezett. Csak Miksa király.

Miksa király pedig ország-világ színe előtt feleségül vett egy nyafka kis hercegnőt, és többé ő sem lett boldog.

Igazi boldogság elvégre csak a mesékben létezik. Vagy még ott sem?

Aranykönnyek

esszi-messzi vidéken élt egyszer, egy sűrű erdő mélyén egy szegény favágó a feleségével és két szép leánykájával, akik ikrek voltak. Úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. Mari és Mira volt a nevük, mindketten nagyon kedvesek és vidámak voltak.

Mindig együtt játszottak az erdő fái között, és barátaik voltak a nyuszik és mókusok, az őzikék, szarvasok, de még a vaddisznók is. Így teltek vidámságban a napjaik, mígnem egyszer túl mélyre merészkedtek az erdőbe, és hát bizony eltévedtek. Ráadásul hirtelen beesteledett. Hiába szölongatták kétségbeesetten szüleiket, senki nem válaszolt kiáltásukra. Csak az erdő vadjai gyűltek köréjük, és nagyon sajnálkoztak, hogy így esett a dolog, mert hát segíteni ők sem tudtak, hiszen ez már egy másik erdő volt, nem pedig az, ahol a kisleányok édesapja naponta fát vágott. Aztán egyszer csak nagy-nagy fényesség támadt, és megjelent az erdő csodálatos tündére.

– Kedves leánykák, nagyon szívesen segítenék nektek, de én csak egy erdei tündér vagyok, ezért nincs hatalmam az erdön túli világon, és nem is tudlak benneteket visszavezetni szüleitek házához. De nagyon szívesen megajándékozlak benneteket, amiért oly kedves pajtásai voltatok mindig az erdő állatainak. Válgjátok arannyá valamennyi igaz szívből jövő könnycseppetek, amelyeket szüleitek után hullattok! – azzal barátságosan megsimogatta a két kislány könnyáztatta arcát. – Talán az elhul-

lajtott aranszemek majd elvezetik hozzátok édesapátokat, amint kutat utánatok a rengetegben. – Azzal máris eltűnt a sötétségben, mintha ott sem lett volna.

Ekkor a két gyermek elkeseredetten sírni kezdett, és akkor, ím láss csodát, könnyeik hirtelen cseppnyi aranygörcgetegekké váltak, és beborították a körülöttük lévő fonnyadó, sárga levélszőnyeget. A világító apró kis szentjánosbogárkák csodálkozva pillantgattak a visszaragyogó pinciny fényecskékre.

A kislányok szépen álomba is sárták magukat ott, a rengeteg erdő mélyén. A barátságos kis állatok bundájukkal melengették őket, hogy az éjszaka hidege kárt ne tehessen bennük.

Másnap reggel aztán útnak indult a két kislány, reménykedve, hogy mégiscsak hazatalálnak, de inkább csak még távolabb kerültek otthonuktól.

Amikor édes gombákat eszegetve visszagondoltak édesanyjuk finom főztjére, bizony megint sírva fakadtak. Ők maguk bánatukban észre sem vették, hogy megtett útjukat fényes csillámlások jelzik. És ez így ment még jó néhány napig.

A birtok ura időközben értesült az erdőkerülőtől, hogy titokzatos aranygyöngyök vannak szerte az erdejében. Nosza, azonnal lóra is kapott, hogy személyesen járjon utána a furcsa dolognak.

Az erdő csendjét egy vágózó ló patáinak hangja verte fel. A kislányok ijedten futásnak eredtek, hiszen tudták, hogy ez nem lehet az édesapjuk, hiszen nekik egy árva csacsijuk volt csupán otthon a csűrben. Mari szerencsére talált egy odvas fatörzset, amelynek rejtekében meghúzódhatott, Mira azonban nem lelt alkalmas menedékre.

Amikor megpillantotta a díszes ruhába öltözött lovast, hirtelen a földbe gyökerezett a lába, és ijedtében már csak sírni tudott. Igencsak meglepődött az uraság, amint meglátta a földre pergő arany gyöngyöcskéket.

– Megvagy hát! Tehát itt van a titok nyitja! – Azzal leugrott lováról, és mohón lehajolt a csillogó fények felé. A kislány szóhoz sem jutott, máris a nyeregben találta magát, amint a férfi megragadta és máris vitte magával, mint nagy-nagy kincset. Azt már észre sem vette, hogy a kislány az úton végig pityergett, maga mögé szórva aranykönnyeit.

Bár igyekezett titokban tartani szerencséjét, hamar elterjedt a hír szél-tében–hosszában, hogy a földesurat milyen nagy szerencse érte.

Eljutott a hír a szegény favágóhoz is, aki menten úgy érezte, hogy a furcsa esetnek köze lehet gyermekei eltűnéséhez. Nyomban útnak is indult.

Eközben Mari, aki nagyon szomorú volt, amiért testvérét elrabolta az ismeretlen, a nyomukba eredt. Nem is volt nehéz dolga, csak jól nyitva kellett tartania a szemét, és olykor lehajolnia egy-egy aranykönnyért, amelyeket végig, egész úton szorgalmasan gyűjtögetett a köténykéjében.

Így akadt össze rég nem látott édesapjával, aki nagy örömmel ölelte végre magához elveszettnek hitt leánykáját.

Nem sokáig tétováztak, gyorsan hazaindultak, hogy ott aztán édesanyjukkal együtt kitaláljanak valami okosat, mert azt sejtették, hogy Mirát nem fogják egykönnyen visszakapni.

Hát, ha még azt is tudták volna, hogy a kislánynak micsoda fényes, úri dolga lett hirtelenjében.

Felöltöztették szebbnél szebb, színes-tarka selyemruhákba, olyanokba, amelyekről ő azelőtt nem is gondolta volna, hogy léteznek. Szol-

gák hada leste minden kívánságát, és ízletesebbnél ízletesebb ételek kerültek a tányérjára. Nagyon megtetszett neki az élet a gazdag házban. Bár oda való érkezésekor még igencsak bánatos volt, és bőven ontotta is aranykönnyeit. Szívfájdalmával azonban senki nem törődött, inkább örültek a véget nem érő sírásnak, és fürgén kapkodta fel a kincset a mohó földesúr és hasonszórú felesége.

Aztán amint kényeztették, babusgatták, és belekóstitolt a hirtelen úri életbe, egyszerre elapadtak a könnyei. Egy ideig nem is volt baj, mert az uraság elfoglalta magát a kincsek számolgatásával, azonban másnap reggel Mirának már egyáltalán nem akaródzott sírni. Nagyon is jól érezte magát, főképp, amikor visszagondolt szülei szegényes kis viskójára.

Következő reggel azonban, az uraság úgy gondolta, hogy itt az ideje szaporítani a gazdagságot. Magához hívatta hát a leányt, és ráparancsolt:

– Sírj hát leányom! – A kislány igen elcsodálkozott, hogy ugyan mi oka is lenne önéki sírnia, hiszen nagyon jól érezte magát, és ezt meg is mondta az uraságnak. – Hát, jó, ha nem sírsz, akkor majd nem kapsz enni álló napig – azzal szobájába záratta a kislányt. Este aztán meglátogatta, hátha a mardosó éhség azóta jobb belátásra bírta.

Bizony nagyon éhes volt már szegényke, és sírt is egyfolytában már órák óta. Ám erről csak piros arcocskája és tucatnyi könnytől átázott zsebkendője tettek tanúbizonyságot. Aranynak nyoma sem volt a szobában. Még néhány nap próbát tett az uraság, de amikor már látta, hogy hiábavaló minden, nagy haragra gerjedt, és úgy döntött, hogy visszaviszi a leányt a sűrű rengeteg kellős közepébe, oda, ahol találta, hadd egyék meg ott a hálátlant a farkasok. E szándékát nem is rejtette véka

alá. Már beszélték a dolgot a cselédek széltében-hosszában a faluban, mígnem a szegény favágóhoz is eljutott a hír. Ezért aztán nagy szomorúságban teltek a kislány szegény szüleinek napjai.

Egyre csak azt latolgatták, hogy vajon, mi módon tudhatnák leánykájukat ismét maguk között.

Mari ekkor mentő ötlettel állt elő:

– Édesapám, ha az uraságnak adnánk mindazt a sok aranykönnyet, amit összegyűjtöttem az erdőben, talán visszakaphatnánk Mirát...

Fájt a szíve a szegény favágónak, mert hát annyi kincset életében nem látott, de még csak nem is hallott róla, de hát leánya mindennél fontosabb volt számára. Ráállt hát a dologra.

Másnap reggel aztán felvette ünneplő ruháját, amiben a templomba szokott járni, tarisznyájába tette leánya aranykönnyeit, és megjelent az uraságnál.

– Méltóságos Nagyuram! Tudom, hogy milyen sorsot szánsz leányomnak, de engedd meg, hogy megvásároljam Tőled a szabadságát, és engedd meg, hogy végre visszatérhessen szerető családjához! – kérte alázatosan.

Az uraság nem hitt a fülének.

– Még hogy te megvásárolod tőlem?! Hiszen szegény vagy, mint a templom egere. Aztán mivel vásárolnád vissza őt? – nézett végig a favágón gúnyosan.

– A könnyeivel, Nagyuram! Amelyeket akkor hullajtott az erdőben, amikor Te elraboltad őt. Nem törődtél a fájdalmával, bánatával, sem a némán földre hulló könnyeivel, csak a nagy zsákmány érdekelt Téged. Íme, itt van hát, az összes. Cserébe szeretném őt hazavinni! – bátorodott fel a szegény favágó, azzal az uraság elé borította a csillogó aranyrögöcskéket.

– Bolond ember vagy te, úgy éljek! Hiszen ennyi arany árából akár életed végéig is gazdagon élhetnél! – kiáltotta megdöbbenve. De aztán mélységesen elszégyellte magát saját kapzsiságán.

–Vidd hát haza a leányodat, és éljetek boldogan! Az arany sem kell... vedd inkább hasznát Te, és végy belőle szép házat és birtokot... aztán, amikor leányod majd eladósorba kerül, gondoskodni fogok a jövődbelijéről! – mondta immár lehajtott fejjel.

A szegény favágó ekkor ismét tarisznyájába rejtette a sok aranyat, kézen fogta elveszett leánykáját, és szépen hazamentek.

Azazhogy mielőtt hazaértek volna, számtalan szerencsétlen sorsú koldus állta az útjukat.

A szegény favágó, ekkor gondolkodás nélkül belemarkolt arannyal teli tarisznyájába, és cseppet sem bánta, hogy mire hazaérkezett végre, már csak egyetlen-egy kis írmagja maradt az aranyból – azt el is tették emlékül. Ők maguk pedig azonnal összeszedték szegényes kis cókmojkjukat és más, távoli vidékre költöztek.

A leányok felcseperedve megtanulták a sütés-főzés minden csínját-bínját. Barátságos hangulatú kis fogadót nyitottak az úton megfáradt vándorok részére. Aztán Mari és Mira illendően férjhez mentek. Aranyat csak akkor láttak, amikor fénylő jegygyűrűjükre pillantottak boldogságtól repeső szívvel.

Sok-sok év múltán, amikor a földesúr küldöncöket menesztett a szegény favágóhoz, hogy fiának menyasszonyt kérjen, csupán egy már igencsak megsárgult búcsúlevél várta őket az évek óta elhagyatott házikó asztalán.

A két életmentő
kutya

örtént egyszer, hogy két testvér, egy kislány és a bátyja elhatározták, hogy meglátogatják a közeli hegyi faluban élő, rég nem látott nagyapjukat.

Még emlékeztek rá, hogy egy évvel azelőtt milyen jókat játszottak, hancúroztak a nagy házban, és a napfényes erdei tisztásokon. Nagyokat fogócskáztak Dömivel és Bundival, a két hatalmas komondorral. Csokorszám szedték a szebbnél szebb színes erdei virágokat, és jól meghajkurászták a mókusokat. Bújócskáztak a vastag törzsű fák között, és miután elfáradtak, jólesően ittak a források vizéből. A városban, ahol éltek, már nagyon hiányoztak nekik az efféle mókák.

A dolgot természetesen titokban tartották, mert szüleik biztosan nem engedték volna el őket egymagukban.

Tehát kettesben szépen elterveztek mindent.

Felszerelkeztek hát némi élelemmel és vízzel, aztán útnak indultak. Bár nagyon régen jártak nagyapa házában, azért arra emlékeztek, hogy merre visz az út.

Hosszú órák óta úton voltak és bizony apró lábacskaik már pihenésre vágytak. Az égen némán, méltóságteljesen úsztak a felhők, és izzó katlanná változtatva a földet, tűzött a nap.

– Lidi! Bírd ki kérlek még egy kicsit! Máris ott vagyunk, hiszen látjuk már a hegyet! – szólalt meg olykor a kisfiú, látva kishúga egyre növekvő kedvetlenségét.

– Igen... igen... Tomi...! Látom, de már nagyon fáradt vagyok. Ülünk le egy kicsit! Kérlek!

– De hát láthatod, hogy hamarosan besötétedik! Nem pihenhetünk.

Így, beszélgetéssel próbálták kissé enyhíteni fáradtságukat, de az út igencsak lassan fogyott lépteik nyomán. Végre rátértek a hegyi ösvényre, ami aztán jobb kedvre is derítette őket hűvösségével. A kisfiú fellélegzett.

– Látod, megtaláltuk a feljárót! – mondta egy kis idő múltán. Még magának sem merte bevallani, hogy élt benne a félelem, mi lesz akkor, ha rosszul emlékszik, vagy ha nagyon megváltozott a táj azóta, hogy erre felé jártak.

Már jó ideje baktattak egyre kimerültebben felfelé a köves, göröngyös hegyi ösvényen, amikor elfogyott az utolsó cseppnyi ivóvizük is, pedig nagyon szomjasak voltak.

Aztán váratlanul sötétedni kezdett. A szürkületi erdőben időnként úgy látták, hogy eléjük tornyosul egy-egy fa, elzárva az utat. Néha pedig olyan hangokat hallottak, amelyek egy közeli forrás jelenlétét sejtették. Mintha fürge vízcseppek igyekeznének a völgy mélye felé a hatalmas sziklákon, köveken lefelé, visszhangosan zubogva és nevetve.

Egyre sűrűsödött a sötétség, és ők már nem is szóltak egymáshoz, csak gépiesen lépkedtek egymás mellett. A kislány gyakran pillantott félénken a testvérére, úgy érezte, hogy baj lehet..., hiszen hallották az erdő vadjainak baljós hangjait. Nagyon féltek. Szorosan, szinte görcsösen fogták egymás kezét, de szólni nem mert egyikük sem. Fogalmuk sem volt arról, hogy mennyi utat tehettek már meg az erdei hegyi ösvényen, és azt sem tudták, hogy mennyi van még hátra.

Egy felhő mögül váratlanul előbukkant a telihold.

– Nézd csak, már nincs is annyira sötét! – kiáltott fel Lidi, majd hirtelen mozdulattal rántott egyet a kisfiú karján, aki meglepetésében elengedte a kezét, és ő ekkor nagyot csúszva egy kövön, elesett.

Ezalatt a hegyi házban nyugtalanul futkostak fel-alá a kutyák. Szokatlanul ideges volt mindkét jól megtermett komondor. Már órák óta morogtak egyfolytában. Nem törődött velük senki sem különösebben. Gazdájuk azt hitte, hogy valószínűleg a telihold zavarta meg őket. Ám amikor már a konyha ajtaját kaparászták, az öregember bosszúsan ugyan, de mégis kiengedte a kutyákat az udvarra. Beleszimatoltak a friss, esti levegőbe, és még nyugtalanabbak lettek. Eszeveszett ugatással estek neki a vastag, magas tölgyfa kapunak. Az idős ember támadásra gyanakodott.

– Ugyan, hiszen emberemlékezet óta senki sem akart betörni ide! – hessegette el magától a méltatlan gondolatot. Nem tudta mire vélni kutyái viselkedését. – Hát akkor menjetek! Ha olyan fontos – majd nagy nehezen kinyitotta előttük a kaput.

A kutyák ekkor örült iramban elkezdtek száguldani lefelé a hegyi ösvényen. Az öreg meg nehézkesen visszabaktatott a házba.

Tomí az erdőben ijedten ölelte magához a kishúgát, aki miután elesett, keserves sírásra fakadt. Szépen álomba is sírt a magát bátyja karjaiban. A kisfiú nagyon kétségbeesett, mert elképzelni sem tudta, hogy mi lesz most velük. Nagyon bántotta, hogy bizony ő volt az, aki, kishúgát erre a kirándulásra csábította.

Egyszer csak, mintha egészen távolról kutyaugatást hallott volna.

Hirtelen remény támadt benne, de aztán még jobban elkeseredett, mert azt hitte, hogy ismét csak az erdei állatok hangjai jutottak el hozzájuk. De az ugatás egyre inkább erősödött, és már közelebbről hallotta. Nem tudta, hogy mennyi idő telhetett el, de egyik pillanatról a másikra két hatalmas testet látott maga előtt, maga mellett, már amennyit a gyenge, a fák által szűrt holdfényben láthatott. Hatalmas kutyanylevek kedveskedését érezte arcán, és ekkor megismerte őket.

– Dömi! Bundi! Hát ti vagytok! – A két nagytestű kutya nem győzte körbeugrálni őket. Hirtelen ötlettől vezérelve a kisfiú hátizsákjából kikotorta Lidi babáját és az egyik kutya szájába igyekezett adni:

– Vigyétek, vigyétek, itt vagyunk, mi vagyunk...

Dömi, az idősebb kutya nem sokat teketóriázott, felkapta a babát és vágta kezébe. Bundi szintén azonnal felismerte a helyzetet, de ő másképpen reagált. Ő maradt. Nagy bundájával, amennyire tudta, próbálta melegíteni a kislányt. Időnként meg-megnyalta arcocskáját, de miután a kislány nem reagált, tudomásul vette a dolgot. Érezte, hogy nyugodtan szuszog, és csak ez volt a fontos. A segítséget pedig Dömi már hozza is. Nyugtalanul tekingetett ide-oda, de csendben maradt, és őrizte a két néma, kimerült kis vándort.

Dömi eszelős iramba kezdett. Bár nem volt már fiatal kutya, tudta, hogy mi a dolga. Mielőbb a gazdi kezébe adni ezt az ismerős szagú akármit, és akkor a gazda tudni fogja, hogy kié, és azt is tudni fogja, hogy veszélyben van, és akkor majd segítséget fog küldeni.

Kezdett már fáradni, mert régóta nem futott már ilyen gyorsan, és ilyen sokat. Egy pillanatra megállt, a földre ejtette a babát, és jó nagy-

kat lihegett kilógó nyelvével. De érezvén, hogy a késlekedés most nem helyénvaló, izgatottan ismét fogai közé kapta az „üzenetet”, majd újra nekiiramodott. „De jó lenne, ha nyitva lenne a kapu. Nem kellene időt veszíteni ugatással, kapunyitással.” Nyitva volt.

Berohant, egyenesen a konyhába, ahol a gazdi már a második csésze teáját kortyolgatta elgondolkodva.

–Dömi! Dömi!! Mi történt?! Hát hol van a Bundi?! Hol hagytad?! Mi ez a szádban?! Ó Istenem! Hiszen ez... – az öreg hitetlenkedve meredt a babára.

– Hol találtad? – szinte magánkívül volt. Ekkor a kutya boldogan megcsóválta zászlónyi farkát, és máris iramodott kifelé. Az öregember felállt, és botjára támaszkodva követte. Hirtelen minden megvilágosodott előtte.

– Szomszéd! Szomszéd! Zsigmond gazda! – üvöltötte a kerítésen túlra.

– Itt vagyok! – hangzott fel szinte ugyanabban a pillanatban a válasz.

– Valami baj van?

– Az unokáim valószínűleg eltévedtek az erdőben! Azonnal induljatok!

– adta ki a „parancsot”. – Te pedig itt maradsz Dömi!

A kutya lefeküdt a földre, majd halk morrantásokkal próbálta gazdájának jelezni, hogy mégsem úgy van az, hogy ő otthon maradhatna.

– Dömi, elég legyen! Mi hát a baj?... Persze, letérhettek a rendes ösvényről... – A kutyas élénk, egyfolytában a gazdira függesztett tekintettel, farkcsóválva jelezte, hogy bizony a gyerekek eltévedtek.

– Dömi majd irányít bennünket! Nem a rendes úton vannak! – mondta most már teljes izgalomban, aggódóan az idős ember az időközben összesereglett szomszédoknak.

A kutyus, amint meghallotta nevét, ugrándozni kezdett, és máris a kapunál termett.

Elindult hát a segítőkész kis csapat fáklyákkal, és vízzel felszerelve. Dömi vezette őket, illetve igyekezett vezetni őket, mert türelmetlenségében hol előre szaladt, hol meg vissza, egyszerűen idegesítette az emberek lassú tempója. Hiszen ő legszívesebben már visszafelé száguldott volna, vissza a gazdi házához. Persze nem egyedül.

Bundi még mindig hűségesen őrizte a testvéreket, amikor nagyapa szomszédai rájuk találtak. Az erős Zsigmond gazda és a nála még erősebb fia karjaikba kapták a két megszeppent gyereket, és hamarosan meg is érkeztek nagyapa házához.

Lett is nagy öröm! Boldogan ölelkeztek össze. A két komondor vidám farkcsóválással ugrándoztatta körbe a rég nem látott kedves kis vendégeket.

Dömi és Bundi jutalmul hatalmas, finom velős csontokat kaptak a nagy kaland után.

A három hős
tapsifüles

közeli meseerdőben történt egyszer, hogy a három nyuszi – Muki, Szuszi és Nyafi, akik vidáman ugrándoztak a harmatos fűben, hirtelen emberi hangokra lettek figyelmesek. Ijedten abba is hagyták az önfeledt hancúrozást, és hegyezni kezdték rózsaszínű, hatalmas, tapsi füleiket.

Három vadász közeledett az erdei úton. Éppen azt tervezgették jókedvűen nevetgélve, hogy másnap micsoda vadászatot fognak rendezni. Még vendégeket is hívtak, ahogyan az a beszélgetésükből kiderült...

Az erdő lakói sajnos már többször is megtapasztalták, hogy az emberek efféle tevékenysége milyen gyászt hozott mindig állat testvéreik számára. Együtt szomorkodtak olyankor hónapokon keresztül.

A három tapsifüles nyugtalanul tanakodni kezdett:

- Mi lesz akkor Karival, Mirával és Dámával, a szarvasokkal?
- Na és Bakival, Minnível meg a többi őzikével?!
- És Dömbivel, meg az egész vaddisznócsaláddal?
- És a rókagyerekekkel? Rikivel, Ravaszkával, Rudival és Ricsivel? – és így sorolták végig erdei játszópajtásaikat, akikkel némi torzsalkodás ellenére, mégis mindig békességben éltek együtt.

Muki, Szuszi, és Nyafi ekkor összeszedték minden megmaradt bátorságukat. Párnás kis tappancsaikkal, óvatosan, hangtalan, apró szökellésekkel az emberek nyomába eredtek, kipuhatolni, hogy az erdő melyik részében szándékozik majd rájuk vadászni az a sok-sok ember.

Egyáltalán nem hátráltak meg, annak ellenére, hogy a puska is ott lógott lövésre készen a vadászok vállán. Életük kockáztatásával, de követték a hangokat. Szép sorjában minden ki is derült.

Mikor pedig úgy gondolták, hogy már mindent tudnak, gyorsan a nyakukba szedték a lábukat, azzal eliramodtak Füleshez, a bagolyhoz, aki méltatlankodva tollászkodott, amikor előkerült végre biztonságos odújából, és első haragjában jól leteremtette a megszeppent nyuszikat:

– Mit képzeltetek ti gyáva, buta kis vakarcsok?! Én vagyok az erdő Bölcsé! Engem nem lehet csak úgy előzetes bejelentés nélkül zavarni!!! És legfőképpen nem akkor, amikor hétágra süt a nap! – azzal még egy jó nagyot nyújtózkodott, majd végre nagylelkűen megengedte Mukinak, hogy megszólaljon.

– Nem zavartuk volna tiszteletre méltó álmodat bölcs Füles, ha nem lenne életbevágó a dolog – kezdte illendően, szemlesütve mondandóját Muki, a legidősebb nyuszi, mialatt a másik két tapsifüles már alig bírt fészkelődés nélkül megmaradni a popsiján. De azért sikerült szépen mindent sorjában elmesélni a bagolynak, igaz felváltva és nagyon izgatottan. A vészjósló híreket hallva Füles is nagyon megijedt.

– Nincs mit tenni, összehuhogom hát a népet! – javasolta, majd jól megtornáztatva hatalmas szárnyait, tétovázás nélkül felszedelőzködött. – Jól tettétek, hogy hozzám fordultatok. Tulajdonképpen nem is vagytok ti olyan buta nyulak. – szólt megenyhülve indulás előtt, azzal már el is tűnt az árnyas fák között.

– És gyávák sem vagyunk! – kiáltotta még utána Nyafi sértődötten.

Nem telt bele sok idő, gyülekezni kezdtek az erdei állatok a mackó bar-

langjánál. De bizony már lemenőben volt a nap, mire mindenki megérkezett. Izgatottan tanácskozták meg, hogy ki, hová rejtőzzön el, hogy semmi baj ne történhessen másnap. Mindenkinek volt egy ötlete, de a bölcs bagoly, mint erdei tudós és döntnök, végül is mindegyik lehetőséget elvetette. Azt tanácsolta, hogy inkább húzzák meg magukat a közeli elhagyatott, romos várban, úgysem keresné ott őket senki épeszű emberfia.

Úgy is lett. Minden állat gondosan elrejtette családját ott, még az éjszaka folyamán, nehogy reggel egy-egy álomszuszék kölyök miatt füstbe menjen a dolog. Aznap éjjel még az éjszakai zsákmányszerző állatok sem indultak el szokásos portyájukra, hanem inkább a haditervet, azaz a védekezési stratégiát dolgozták ki, minden lehetséges esetre.

Kölykeiket szépen elvackolták a romos vár jól védett zugaiban, és tovább tanácskoztak aztán egymás között.

Ezalatt, a sötétség jótékony leple alatt a bagoly hatalmas szárnyaival olyan szélvihart keltett az erdei avaron, amely a sárga-vörös-barna levelekkel együtt az állattestvérek lábnyomait és valamennyi nyom szagát is ezerfelé űzte-kergette az évszázadosan vén, kérges, már sokat megtapasztalt fák között.

Másnap hajnalban aztán harsány vadászkürt hangja és bösz, vérszomjas kutyaugatás verte fel az erdő meghitt, békés csendjét. A vadászok a beígért nagy zsákmány reményében, sietve indultak útnak. Aztán ahogyan telt-múlt az idő, egyre kedvetlenebbek lettek. Nem nagyon értették, hogy egyetlen állatot sem látnak, egyetlen hangot sem hallanak. Néma volt körülöttük a máskor élettől nyüzsgő erdő. A kutyák is elcsendesedtek időközben, és tanácstalanul szagolgatták a sehová sem vezető nyomokat.

– Ej, hát bolonddá tettél minket te! – néztek szemrehányóan a vendégek a fővadászra. – Még egy kiszáradt afrikai sivatagban is több az állat, mint a te erdőben!

– Hiszen itt egyetlen teremtetett lélek sincs! – háborodtak fel egymás után.

– Talán irigységből már jó előre kilőtted az összes vadat? – próbált meg tréfálkozni egyikük.

– Hogy is tehettem volna... – mentegetőzött zavartan, vörösödő homlokát vakargatva a fővadász, akinek egyáltalán nem volt kedve viccelődni, hogy így felsült.

Amikor a vadászsereglet csalódottan visszavonulót fűjt, a bagoly még sokáig követte őket a biztonság kedvéért. Aztán amikor valamennyien végképp szedték a sátorfájukat, és haza indulván méltatlankodva ott hagyták a megszégyenült fővadászt, csak akkor merészkedtek elő búvóhelyükről az állatok Füles biztatóan hívó jelzéseire.

Szépen összegyűltek valamennyien egy napsütéses távoli tisztáson, és jókat nevetgéltek a rászedett vadászokon. Tanulván az esetből elhatározták, hogy ezentúl figyelőszolgálatot szerveznek. Naponta felváltva fognak örködni biztonságuk érdekében. Ha pedig puskás ember közelít, ismét el fognak rejtőzni, így aztán békében és háborítatlanul tudnak majd éldegélni meghitt, barátságos kis erdei birodalmukban.

Mukit, Szuszit és Nyafit hősöknek kijáró tisztelettel megünnepelték. Még a mogorva farkasok is – akik a nyuszioknak köszönhetően szintén valamennyien megmenekültek –, nagylelkűen, bár nehéz szívvel megígérték, hogy soha többé nem fogják bosszantani a tapsikat.

**Erdei titkosírások
tudománya**

idáman telt az élet a zöldeerdőben, csak a bagoly aggodalmaskodott egyfolytában amiatt, hogy az erdő lakóiban semmiféle tudásvágy nem lakozik. Inkább csak játszanak, virgonckodnak, és naphosszat süttetik a hasukat a tisztáson. Ez így nem mehet tovább, gondolta egy napon, és elhatározta, hogy véget vet e léha életmódnak.

Összehívta hát az erdő népét, hogy a továbbtanulási lehetőségekről tájékoztassa őket.

Igen lassan gyülekezett az aprónép. Nem igazán tombolt bennük a tanulási szándék. Bölcs Bagolynak minden rábeszélőképességét össze kellett szednie, hogy némi érdeklődést ki tudjon csiholni a társaságból.

– Már tudunk írni, olvasni, sőt, számolni is tízig! – közölte tárgyilagosan Sünimama. – Már igazán nem vagyok tüskéskölyök, mégis nagyon jól elboldogultam eddig.

– Környezetismeret órára is jártunk! – dicsekedett Dagi, a mókuszgyerek.

– De még nem tudjátok, hogy más erdőkben vagy a mezőkön hogyan élnek más állatok. Vagy a tengerben...sőt az emberekről sem tudtok sokat, azon kívül, hogy nagyon szeretnek vadászni...

Bölcs Bagoly hiába próbálkozott, ahogyan telt-múlt az idő, egyre folytatkozott a hallgatóság. Legelőször a rókák oldalogtak el, aztán a szarvasok. Már Sünimama is szedelőzködött, a nyuszik pedig nagyokat ásítva támasztották egymást, hogy unalmukban el ne aludjanak ott helyben.

– Nem lenne valami érdekesebb tanulnivaló? – vakarászta meg a buk-siját Nyafi.

A bagoly gondterhelten összeráncolta homlokát, és már majdnem leteremtette dühében a tapsit, amikor eszébe jutott egy mentő ötlet.

– Hát, ami azt illeti... tulajdonképpen lenne egy lehetőség. Az én mes-terem, Káposztásvermi Kobakfüles professzor épp akkor folytatott be-ható tanulmányokat egy új tudományágban, amikor én felsőfokú tanulmányaimat végeztem.

A nyúlnép bágyadozó tekintetébe lassan kezdett visszatérni az élet.

– És mi lenne az? – meresztette nagyra szemét Szuszi nyuszi.

– Ha jól emlékszem, a titkosírások rejtelseit kutatta.

A nyuszik nem igazán értették, miről lehet szó, és csodálkozva néztek Bölcs Bagolyra.

– Olyasmit jelent a dolog, hogy például leírom azt, hogy „répa”...

– Az bizony finom, de mi ebben a tudomány? – vágott közbe értetlen-kedve Nyafi.

– Az, te ugrifüles, hogy olyankor nem répára kell gondolni, hanem mondjuk rókára. Vagy káposztára. Esetleg vadászra. Vagy bármi másra, amiben megegyezünk.

– Nem rossz... – pislogott sokatmondóan Szuszi, akinek kezdett na-gyon megtetszeni a csalafintaság.

– És ha megtanuljuk a titkosírást, akkor még a ravasz rókákat is át-verhetjük?

– Éppenséggel lehet róla szó. De akkor teljes titoktartással kell kezelni

az ügyet – közölte némi rosszállással a bagoly. – De a tudásnak nem az a legfőbb célja, hogy másoknak ártsunk...

– Na, ez azért legalább már valami! – lelkesült Ugri. Azonnal hívjuk meg a Kobaki professzort.

– De csak bennünket, nyuszikat tanítson meg erre a tudományra, mert ha mindenki megtanulja, akkor már semmi titok nincs a dologban – okoskodott Nyafi.

– Nem bánom, de ennek az a feltétele, hogy rendesen eljártok a tanításra, és nincs ám lógás! Nagy szégyen lenne, ha a professzor...

Ugri nem is hagyta, hogy a bagoly befejezze mondandóját, azonnal közbevágott:

– Máris megszervezem a nyúl-osztályt! Holnap reggel valamennyien itt leszünk... azaz hogy nem is itt, hiszen ez nem titkos hely. Elvégre titkos tudományokhoz titkos hely kell, vagyis hát rejtekhely...

Bölcs Bagoly nagyon megörült, hogy mégiscsak sikerrel járt továbbképzési próbálkozása.

– Találkozzunk holnap reggel a Málnás-völgyben!

– De akkor a Mackó is megismeri a titkosírást – esett kétségbe Nyafi.

– Ej, te kis oktondi, hiszen tavasz van, ilyenkor még nem érik a málna!

– torkollta le Ugri a megszeppent nyuszt, aki végül is szemmel láthatóan megnyugodott.

Bölcs Bagoly gyorsan elbúcsúzott a kis csapattól, és hatalmas szárnycsattogtatásokkal útnak indult, hogy meghívja Káposztásvermi Kobakfüles professzort.

Másnap reggel izgatottan gyülekeztek a tapsik a Málnás-völgyben.

Hamarosan meg is látták a levegőben közeledni Bölcs Baglyot. A kis csapat nem hitt a szemének, amikor a bagoly hátán meglátták a vendéget, aki nem más volt, mint egy – nyúl. Igaz, meglehetősen ősz nyúl. Nagy fülei is igencsak kókadozva lengtek, ahogyan a bagoly végül a földre huppantotta a várva várt vendéget.

– Üdvözöllek benneteket, én Káposztásvermi Kobakfüles Korond vagyok. Öröömre szolgál, hogy tovább adhatom tudományomat ennek a sok tudásszomjas nebulónak – szólalt meg nagy nehezen, mire végre kipihegte magát a hosszú repülőút fáradalmai után. – Most pedig vágjunk rögtön a dolgok közepébe!

Ugri, aki teljesen meghatódott a professzor úr nyúl létén, nagylelkűen lemondott répa reggelijéről, és ajándékként felajánlotta neki:

– Kedves Kobaki professzor, fogadja el tőlünk nagyrabecsülésünk jeleként e szerény kis répácskát... Ígérjük, hogy nagyon jó tanulók leszünk!

Az öreg nyúl illendően megköszönte az ajándékot, hűmmögött egy sort meghatottságában. Azt azért nem elárulta el, hogy ő bizony már meglehetősen foghíjas, ezért legfeljebb majd az unokái fogják elragcsálni a jóféle répácskát. Hogy zavarát leplezze, azonnal bele is vágott mondandójába.

– A titkosírás rendkívül hasznos tudomány, amennyiben olyan egyezményes jeleket használunk, amelyeket rajtunk kívül senki más nem érthet meg. Mindenképpen egyezményes jeleket kell használnunk ahhoz, hogy ugyanazt jelentse mindenki számára az üzenet. Mármint azoknak, akik tudják, hogy titkosírást alkalmazunk...

A nyuszik már nagyon fészkelődtek.

– Itt van például ez a málnavirág. Ez ugye azt jelenti, hogy hamarosan zamatos, szép piros gyümölcs lesz belőle. De titkosan jelentse mondjuk azt, hogy „vacsora”. A falevél a földön ugyebár azt jelenti, hogy ősz van, és hamarosan hideg lesz. De nekünk titokban jelentse azt, hogy „este”. Na, akkor mi az üzenet?

– Vacsora este! – vágta rá kórusban a tapsik. A professzor elismerően bólogatott.

– Most pedig rajzolni fogunk! Két nagy fül azt jelenti, hogy „nyúl”, már-mint hagyományosan, de jelentheti az ellenkezőjét is, mondjuk az ellenséget, azt, hogy „róka” vagy „farkas” – azzal kissé kopott karmaival két nagy fület rajzolt egy nagy lapulevélre. – Na látjátok, nem is olyan ördöngösség!

Egyszer csak Nyafi elsápadt.

– Nézzétek, ott leselkedik Vaszi, a kölyök róka! – hebegte halálra váltan. Akkor most már nem is lehet semmi titkunk...

– Nem úgy van az pajtikáim! – fogta suttogóra hangját a professzor. – Mert ha teszem azt, a tisztáson, vagyis az „üzenő helyen” a róka koma talál is mindenféle jeleket egy halomban, ő csak azt értelmezi, amit lát. De ti a jelek titkos jelentését is tudjátok.

– Ki kellene találnunk mindenféle csalafinta jelzéseket, hogy jól megtréfálhassuk a beképzelt rókákat – vetette közbe Ugri.

A nyusziknak nagyon megtetszett az ötlet.

Időközben Vaszi gyorsan a nyakába szedte a lábát és meg sem állt hazáig. Otthon aztán lihegve elmesélte szüleinek, hogy a füles népség

gyűlést tart a Málnás-völgyben, és valami titkos üzenetekről folyik a diskurzus.

– Na, még csak az kellene, hogy valami lázadást szervezzenek ezek az álnok nyulak! – háborodott föl a rókamama. – Jó lesz mihamarább a körmükre nézni! – azzal fölcihelődött, és óvatosan a titkos helyre sompolygott, de mire odaért, a nyusziknak már híre-pora sem volt. Alaposan szemügyre vette a jól letappancsolt fűszálakat, de csak néhány levelet, málnavirágot, szőrszálat, meg madártollat sikerült felfedeznie. Elégge furcsának találta a dolgot, de nem lett semmivel sem okosabb. Hirtelen eszébe jutott, hogy megbeszéli az esetet Vankával, öreg barátnőjével.

– Igen, igen, rémlik valami. Annak idején, amikor az iskolába jártam, egy nyúl a titkos jelzésekről, meg valami titkosírásról hablatyolt... de én kimaradtam az egyetemről, mert nagyon bosszantott, hogy egy idétlen nyúl akar engem tanítani mindenféle sületlenségre... – emlékezett Vanka.

– Hajaj, hát az bizony nagy hiba volt! Most aztán mit tegyünk? Ezek a minden hájjal megkent ugrifülesek még a végén túljárnak az eszünkön! – aggodalmaskodott a rókamama. – Aztán akkor majd hogyan tartatom meg a tekintélyemet a kölykök előtt, ha mindenféle jött-ment nyúl csak úgy packázhat velünk?!

– Nem úgy van az! Majd szemmel tartjuk őket, nehogy a fejünkre nőjön a diszes társulat – javasolta Vanka, azzal visszabújt a vackába, magára hagyva a kétségbeesett rókamamát.

Másnap a nyuszik újabb titkos helyen sajátították el a hasznos tu-

domány alapjait. Már csaknem kéttucatnyi jelet véstek a buksijukba, és búcsúzás előtt még egy kis gyakorlásra is maradt idejük. Mielőtt pedig szétszéledtek volna az erdő minden irányába, megállapodtak, hogy éjszaka, ha esetleg nem tudnának aludni, azon fogják törni a fejüket, hogyan tréfálhatnak meg a komisz rókákat.

– Először is be kell idomítani őket – javasolta Szuszi. – Hogy aztán lépre menjenek, amikor majd eljön az ideje. Elmondjuk majd Tomkának, a szarkának, hogy ezután már nem kell összegyülekeznünk, ha valamit meg akarunk tárgyalni, mert elég, ha az üzenő helyen jeleket hagyunk. Megmutatjuk neki, ő aztán majd igyekszik dicsekedni jól értesültségével, és azonnal a rókák tudomására hoz mindent.

– Úgy, mint „este vacsora”? Bár ez nem túl érdekes... – okoskodott Nyafi.

– Kezdetnek jó lesz. Meg... „vadász a láthatáron”. Aztán, amikor már azt hiszik, hogy mindent tudnak, akkor fogjuk rászedni ökelméket! – dörzsölte össze elégetten rózsaszínű mancsait Ugri.

Az üzenő hely tökéletesen működött. A rókák nap mint nap rendszeren odasompolyogtak a tisztásra, és nagyon örültek, amikor megtalálták a jeleket, majd kíváncsian lesték a fejleményeket. Egy ideig nem is érte őket semmiféle meglepetés. Csupán azon csodálkoztak, hogy minek olyan dolgokat üzengetni, amiben semmi különleges nincs. Aztán napirendre tértek fölötte, mert úgy gondolták, hogy szegény kis tapsik eléggé hebehurgyák ahhoz, hogy csupán efféle értelmetlen dolgokkal múlassák az időt.

Egy napon aztán a csalafinta nyuszik érkezettnek látták az időt,

hogy végre borsot törjenek a ravaszdik orra alá. Már régóta tervezték, hogy Szendi, a bájos nyuszilány és Toppancs, a bátor nyuszi fiú egybekelése alkalmából hatalmas vigasságot rendeznek, ahol nem kell majd tartaniuk a sóváran csillogó rókaszemektől.

Hogy békésen ünnepelhessenek, azt a tervet dolgozták ki, hogy az üzenő helyen a következő jeleket hagyják: „két napos kutyás vadászat várható az erdőben”. Úgy is lett, majd a mókás tapsifülek elrejtőztek a bokrok aljában és lesték, hogy mi fog történni.

Egyszer csak a tisztásra lopakodott Szimancs, az öreg róka. Óvatosan körbeszimatolt, hogy kémkedését figyeli-e majd valaki, de megnyugodva indult felfedezőútra a jól ismert helyre. Ott aztán ijedten hátrahőkölt, mint akit darázs csípett orrhegyen, majd észvesztve elinalt. A nyuszik a hasukat fogták a nevetéstől.

– Képzelmek, most aztán hanyatt-homlok menekülnek a ravaszdik! Biztos, még a lopott csirkéket is otthon felejtik! – vigyorgott Ugri kissé gonoszul. – De legalább két napig nyugtunk lesz tőlük!

A násznép már türelmetlenül várta az ünnepséget. A helyes kis nyuszi menyasszony számócalevelekkel és málnavirágokkal ékesített koszorúval a fején esküdött örök hűséget vőlegényének. Ezután rázendítettek a tücskök, és olyan fergeteges jókedv kerekedett az erdei tisztáson, amilyenre még a legvénebb hosszúfülűek sem emlékeztek.

Még egy kis tavalyról maradt jóféle szederborocska is előkerült. Ugri és Szuszi egy kicsit többet is nyakalt belőle a kelleténél, úgyhogy a vigasság végén talpukat az égnek meresztve, mindketten szépen el-

terültek a tisztás kellős közepén, és jó nagyokat horkantottak elégedettségükben. Igazán nem kellett tartaniuk semmiféle sunyi támadástól.

Ezalatt a róókák remegve, vacogva húzták meg magukat a bűvőhelyükön. Még a foguk is összekoccant a félelemtől, és rettegve számolták a lassan múló órákat másnap estig. Gyakran még kutyaugatást is véltek hallani a távolban. Ilyenkor aztán megfogadták, hogy bizony soha többet be nem teszik be lábukat az ember csirkéi közé. Amikor a két nap elteltével visszamerészkedtek az erdőbe, elcsodálkoztak. Ott bizony semmiféle vadászatnak nem volt nyoma. Vanka, az öreg rókaasszonyosság pedig nyomban rájött a turpisságra:

– Ezek a szégyentelen pökhendi nyulak jól rászedtek bennünket, de ne legyen a nevem Ravaszdi Vanka, ha vissza nem adom nekik a mórest!

Természetesen ez csupán csak holmi fenyegetés maradt, mert a sok tudománytól úgy megokosodtak a nyuszik, hogy soha többé senki nem tudott az erdőben túljárni az eszükön.

*A mindent begyűjtő
mókus*

zöldeerdőben békésen éltek a mókusok. Fel és alá szaladgáltak a fák törzsén, önfeledten ugrándoztak az ágakon, játszottak egymással, kergetőztek. Bújócskáztak is gyakran, ám a nagy farkincájuk mindig elárulta őket.

Történt egyszer, hogy játszadozás közben egy aprócska, nagyon sovány, sebzett, védtelen mókusgyerekre találtak az erdő szélén, a fűben.

Nagy szeretettel vették körbe, ápolgatták, nyaldosták a sebeit, míg nem életre kapott az istenadta cseppnyi kis jószág.

Nyurga mama, a kismókusok anyukája úgy döntött, hogy ezentúl a kis árva is a családjukhoz fog tartozni, és együtt fog majd nevelkedni a többi mókus testvérkével. Úgy is lett.

Ám ahogyan telt-múlt az idő, Nyurga mama egyre növekvő aggodalommal figyelte, amint a kis jövevény egyre-másra elorozza pajtásai zsákmányát. Elővette hát a rakoncátlan kismókust:

– Idefigyelj, Simi! Mi nagyon szeretünk téged. Minden falatunkat megosztjuk veled, te mégis elveszed a testvéreidtől, amit ők találnak. Ez nem helyénvaló dolog.

A szeleburdi kismókus erre mélységesen megsértődött. Elhatározta, hogy azon nyomban elköltözik, és más odút fog keresni magának. Nem szerette, ha beleszólnak a dolgaiba.

Talált is magának egy vastagtörzsű odvas fát, amely szerencséjére éppen lakatlan volt. Nagyon megörült új otthonának, különösen az oko-

zott neki örömet, amikor már előre elképzelte, hogy mennyi ennivalót be tud majd gyűjteni oda magának ínségesebb időkre.

Nem teketóriázott sokat, azonnal útnak indult. Elsőként az erdővel szomszédos répaföldet látogatta meg. Éppen megpróbált kiráncigálni egy méretes répát a talajból, amikor arra jött a nyuszi.

– Szia Mókus! Hát te mi járatban vagy itt a répaföldön, hiszen te nem is szereted a répát! Diót és mogyorót errefelé nem találsz. A makk is csak az erdőben terem... – szólította meg csodálkozva.

– Te csak ne mondd meg nekem, hogy én mit szeressek! Most éppen répára fáj a fogam. Törődj csak a magad dolgával! – vetette oda hányavetin.

– Hát éppen hogy azzal törődöm, hiszen a répaföld az enyém – próbalkozott tovább a nyuszi.

Na, erre aztán nagyon megmérgesedett Simi, és akkorát vicsorított szegény nyuszira, hogy az ijedten nyaka közé kapta a lábát, és gyorsan elinalt.

– Micsoda egy pökhendi alak! Még hogy egyedül övé lenne a répaföld... – méltatlankodott magában Simi, aztán pedig addig térült-fordult, amíg jó néhány répát be nem gyűjtött vackába a számtalan egyéb jóféle harapnivaló mellé.

Másnap aztán a málnás felé vette az irányt. Már messziről érezte az édes, piros, gurulós málna fenséges illatát. Kóstolónak gyorsan bekapott egy érett szemet, majd elégedetten megnyalta a szája szélét. Nem is tétlenkedett, jól megtömte bendőjét a mennyei falatokkal. Már éppen befejezte a kosztolást, amikor összetalálkozott vele a mackó.

– Szia Mókus! Hát te mi járatban vagy itt a málnásban? Nem tudod, hogy ez az én birtokom?! – brummogott rá gyanakodva.

– Ó, hát...hát...én...én... csak eltévedtem, már megyek is...– sandított félénken Simi a jól megtermett bundásra.

A mackó szigorúan összevonta szemöldökét, és úgy figyelte, amint a kismókus ijedten kihátrál a málnabokrok közül.

Egy napon aztán a vadméhecskék, hazaérkezvén nektárgyűjtő útjukról öreg, odvas fájukhoz, ott találták Simit, amint féltett kincsüket, a mézraktárukat dézsmálja. A nagy igyekezetben észre sem vette, hogy megérkeztek a lakók.

– Szia Mókus! Hát te mi járatban vagy nálunk? Nem tudod, hogy a mókusok soha nem ettek mézet, és soha nem dézsmálták meg mézraktalékunkat? – döngicsélték barátságosan a vadméhek. Simi azonban rájuk sem hederített, inkább tovább nyalakodott. Erre a vezérméh igen csak felmérgesedett, és támadásra vezényelte társait. Csak akkor kezdte Simi komolyabban venni a dolgot, amikor váratlanul egy fájdalmas szúrást érzett a feje búbján. No, ennek aztán a fele sem tréfa, gondolta. Gyorsan a fa ágai közé szökkent, onnan egy másik fára, majd a következőre, mígnem végre hazaérkezett. Úgy döntött, hogy jobb lesz, ha egy időre leveszi a méz csemegét az étlapjáról.

Aztán lassanként véget ért a nyár. A fák levelei arany- és bíborszínt öltöttek. Néhány hétig így gyönyörködtették az erdő lakóit, majd egyszer csak földre hullt az első őszi levél. Azt követte a második, míg végül lombkorona nélkül maradt az erdő, és az egész természet hosszú álomra készülődött.

Egy napon aztán visszavonhatatlanul elérkezett a tél. A fák teljesen kopaszak lettek, már sehol semmi élelmet nem lehetett találni, és váratlanul hatalmas pelyhekben elkezdett hullani a hó.

Simi már napok óta nagyon fázott, és fáradtnak érezte magát, ezért nyűgösen behúzódott a vackába. Megpróbált elaludni, de nem sikerült, mert a kintről behatoló, minden élőlény csontjáig hatoló hideg nagyon bántotta. Szállása mélyére ugyanis nem tudott beférközni, mivel az telis-tele volt mindenféle felhalmozott finomsággal. Aztán, mivel idejekorán otthagyta a nevelőszülői odút, fogalma sem volt róla, hogy a betörő hideg ellen hogyan is kellene, lehetne védekezni. Hiszen egyfolytában mindig csak azzal volt elfoglalva, hogy mindent megszerezzen magának.

Új odút kéne találni, gondolta. Neki is iramodott, de csalódottan tapasztalta, hogy az immár vastag hótakarón körmöcskái meg-megcsúsznak, imitt-amott belesüppednek és sehogyan sem tud előrehaladni.

Nagy nehezen aztán mégiscsak elérkezett mókustestvérei tágas családi odújához. Nagyon megörült, ám lelkesedése rögvest alább is hagyott, mihelyst megtapasztalta, hogy kétségbeesett nyüszkölésére bizony senki sem válaszol, hiába reménykedik ott lenni a fa tövében. Felmászni nem tudott, mert erős, jeges kéreg borította a fa törzsét. De hiába is mászott volna fel, mert a népes mókuscsalád már napokkal azelőtt alaposan elvackolta magát. Az odú bejáratát pedig előrelátóan szépen, gondosan elzárták a metsző téli hideg elől mindenféle száraz füvekkel, szőrökkel és levelekkel.

Simi már nagyon fázott, apró lábacskaí teljesen el voltak gémberedve.

– És most mit tegyek, hova menjek...? – töprengett a végsőkéig kime-

rülten és reményvesztetten a hatalmas hóban. Ekkor pillantotta meg a közelben ólálkodó farkast.

– Na, most aztán végem van! – gondolta rémülten. – Ez az ordas egy szempillantás alatt megesz...

– Oúúú...óúúúúú! – üvöltötte teli torokból a farkas, miközben lassan közeledett Simi felé, aki ijedten, végső menedékként megpróbálta magát belefúrni a hatalmas hóba...

– Mackómama küldött a keresésedre. Ugyan ne félj már tőlem – közeledett óvatosan, de azért nagyon sunyi ábrázattal a farkas. – Ha nem tudnád, én ősidők óta nem eszek mókust, különben is, a fél fogamra sem lennél elég...

– Nem bántasz...biztos? – kérdezte riadtan, mégis reménykedve Simi.

– Még elrontanám veled a gyomromat te szégyentelen kis szőrmók! – morgott a farkas barátságtalanul. – Meg sem érdemled, hogy segítek neked, de Mackómama kifejezett kívánsága volt, hogy keresselek meg, és vigyelek a barlangjába.

Azzal minden további magyarázat nélkül fogai közé kapta a megszeppent kis állatot, és meg sem állt vele a közeli medvebarlangig.

Mackómama örömmel üdvözölte a rosszcsont mohó kis mókust, majd gyengéden odahelyezte a már békésen szendergő, puhaszőrű macibocsok mellé. Elbúcsúzott a farkastól, aztán a téli álomhoz készülődve eltorlaszolta a barlang bejáratát. Megnyugodva végignézett az alvó, álmukban elégedetten mosolygó kisbocsain, és ő is leheveredett melléjük.

Kint aztán egyre vadabb és süvítőbb lett a zord, jeges téli szél. De mindez nekik már semmit sem árthatott ott, a jó meleg, védett vacokban.

Mackómama elalvás előtt még egy pillanatra gyengéden ráhelyezte hatalmas mancsát a kis mókusra, aki már félálomban mormogta:

– Köszönöm a jószágodat kedves Mackómama, ígérem, hogy megjavulok, és ezután mindig... nagyon... nagyon jó mókus leszek...és.. és.. soha többé...soha... – motyogta akadozva, azzal már mély álomba is zuhant.

Mackómama megértően mosolyogva bólintott egyet, majd nagyot sóhajtván téli álomra hajtotta a fejét.

Ki lesz az erdő
királya?

gy napfényes délután történt, hogy Tomka, a kíváncsi, bajkeverő szarka úgy döntött, hogy túlságosan is nyugalmas itt az erdő élete.

– Micsoda unalom! Még egy jó kis veszekedés sincs kilátásban!

Tulajdonképpen jól gondolta, ugyanis az erdő lakói teljes békében éltek egymással.

A rókafiak vidáman hancúroztak a selymes fűben, a mackómama két praclira fogva tanította járni gömbölyded bundás bocsait, a nyuszik is békésen pihengtek az árnyékos fák alatt.

– Micsoda élhetetlen banda! – sóhajtott fel a szarka. – Na, idefigyeljete csak! Kitalálok én nektek egy jó kis mókát! – és már készen is volt a fejében a nagy terv. Senkinek nem szólt nagyszabású elhatározásáról, inkább felröppent, és fáradságot nem kímélve csak repült-repült.

Egy bölcs bagolytól hallotta ugyanis egyszer, hogy messze, valahol Afrikában él az állatok királya – az oroszlán. Arra gondolt, hogy valamiféle módon majd szerét ejti, hogy ellopja tőle a koronáját. Szépen hazarepül majd vele, és lepottyantja a tisztás közepén, hogy mindenki jól megtalálhassa. „Lesz ám akkor hajcihő!” Már a gondolatra is olyan jólesően meglúdbőrözött, hogy majdnem leesett a levegőből.

Végre elérkezett Afrika fölé. Igen ám, de hát hogy is néz ki az oroszlán? Ez ugyanis elfelejtette megkérdezni a bölcs bagolytól. Lesz, ami lesz – gondolta – addig repülök, amíg meg nem pillantom a fényes koronát.

Már egy teljes napja körözött az afrikai állatok felett, de bizony a koronát csak nem találta meg. Ekkor így gondolkodott – biztosan van valamilyen tulajdonsága annak a királynak, ami miatt nem közönséges halandó állat.

Ezután már csak annak szentelte figyelmét, hogy megtalálhassa a királyság ismervét.

Látott birkamódra legelésző állatokat, másokat, akik egerekre vadásztak, megint másokat, akik a fák lombjáról ettek. Ösztönei azt súgták neki, hogy bizony, ettől még nem lesz király senki. Bosszúsan leszállt egy békésen kérődző tehénforma állat hátára, amikor hirtelen egyszer csak félelmetes üvöltés csapta meg a fülét. Még a vér is megfagyott az ereiben. Bénultan ült a tehénforma állat hátán, szárnyai nem is engedelmeskedtek, és akkor megpillantott egy nagysörényű iszonyatos fenevadat. Megrendülten nézte végig, ahogyan megtámadta áldozatát.

„Ez hát a király!”

A szarka igencsak türelmetlenül várta végig a kosztolást, mire végre az oroszlán tele bendővel végre elindult hazafelé. Óvatosan röpködött felette, míg az el nem ért a vackára.

„Tehát valahol itt kell lennie a koronának.”

Bár nagyon nehezére esett, mégis kivárta egy csendes zugban, amíg a nagysörényű másnap reggel ismét portyázni indult. Ekkor odasettenkedett, és egy jól álcázott helyen megtalálta az állatok királyának koronáját. Nem is tétlenkedett, erős csőrével megragadta, és már a magasba is emelkedett vele. Meg sem állt vele hazáig, az erdő közepéig.

Kíváncsi szarka lévén jól tudta, hogy melyik az a tisztás, ahol az erdő apraja-nagyja naponta megfordul, tehát odaröppent, és méltóságteljesen lepottyantotta a fényes koronát a fűbe.

Elsőként egy nyuszi ért oda. Nagyon elcsodálkozott a fényes kincs látán. Rögtön tudta, hogy mire való. Önhittén a fejére is rakta azonnal, de a korona bizony jóval nagyobb volt a buksijánál, ezért hát szegény tapsi rájött, hogy nem őrá méretezték a koronát.

A rókamama is éppen arra járt. Megérkezett a mackó is. Nem telt bele sok idő, az erdő valamennyi lakója ott ült a korona mellett.

– Ez egy igazi királyi korona, és biztosan azért került ide közénk, mert ideje, hogy királyt válasszunk magunknak – szólt a róka fontoskodva.

– Igen ám, de ki legyen a király? – vetette közbe félénken hőscincér.

– Én találtam meg! – húzta ki magát a nyuszi.

– Az lehet, csak éppen te olyan gyáva vagy, hogy senki sem engedelmeskedne neked. Egy igazi királynak hatalma van! – vicsorgott a farkas.

– Én sokkal jobb király lehetnék! Tőlem lehet félni!

A nyuszi erre kétségbeesetten sírni kezdett: – A bölcs bagoly azt mondta, hogy azért szeret engem, mert soha nem bántok senkit, te pedig mindenkit megfélemlítesz...prü...prü...prü... – sírt tovább.

A róka azt mondta, hogy az ő ravaszsága túltesz mindenkién, ami bizony nem árt az uralkodáshoz.

A hőscincér arra hivatkozott, hogy ő pedig eléggé kicsi ahhoz, hogy bárhová beférközzön, és kipuhatoljon bármiféle árulást.

Ezután az erdő valamennyi lakója elmondta saját jó tulajdonságait, csak a mackó maradt néma csendben.

– Hát te medve koma, nem akarsz király lenni? – kérdezte szipogva a nyuszi.

– Nem, nem akarok, mert ahogyan így elnézlek benneteket, igencsak nehéz dolga lesz majd annak a királynak – morogta, azzal hátat is fordított a díszes társaságnak.

Egyszer csak, nagy sebbel-lobbal az erdei tanácshoz érkezett egy nagysörényű állat.

– Én vagyok az állatok királya! És ti elloptátok a koronámat – üvöltötte torkaszakadtából, azzal rögvest nekiesett a farkasnak. Az nyüszítve meghátrált, mire az oroszlán a rókát vette célba. Ő is jobbnak látta, ha visszavonulót fúj, így hát maradt a medve, mint méltó ellenfél.

Összeakaszkodtak, ám egyik sem bírt a másikkal.

A hasztalan viadal fáradságát mindketten egy hús, árnyat adó fa lombjai alatt pihenték ki. Aztán így szólt az oroszlán:

– Barátom, meghagyom neked a koronámat! Méltó vagy rá, hogy viseld. Egyedül te küzdöttél meg velem, és egyedül te védted meg birodalmad lakóit.

– Rendben van! – brummogott egyet a mackó, – De csak akkor, ha soha többé nem jössz felénk.

Ebben maradtak, majd békésen elváltak.

Tomka, a szarka, miután ezt a párbeszédet meghallotta, rájött, hogy itt ismét csak nem lesz veszekedés. Felröppent hát csőrében a fényes koronával, hogy olyan helyen pottyantsa le, ahol jó kis viszálykodást szíthat.

Mese a jégvirágról

ócsillagokat sír a téli éjszaka. Fagyos bánatában, amint eszébe jutnak a nyári napok, virágokat rajzol az ablak-
üvegekre. Csodálatos szirmú, csillogó, de hideg, élet-
telen virágokat.

A kisfiú az ablakhoz futott, és körmével végigkarcolt a jégvirágokon.

– Mit gondolsz Nagyapó, melyik az igazi virág? A téli, vagy amit nyáron szedek a kertben? – kérdezte, és kíváncsi szemeivel várakozóan nézett Nagyapóra.

Az öreg a kemence mellé telepedett, jól megtömte pipáját, és mesélni kezdett.

– Tudod fiam... volt egyszer...volt egyszer egy gyönyörű virág. Amikor kinyílt, azt hitte magáról, hogy ő is csak egy közönséges virág, akár a pipacs, vagy a pipitér, de hamarosan rájött, hogy rózsának született.

Gondozatlan kertben bontotta ki szirmait, nem is figyelt rá senki. De ő azt akarta, hogy mindenki lássa szépségét, mindenki érezze bódító illatát.

Örömet akart szerezni az embereknek pusztá létével. De megtudta egy kék lepkétől, hogy önzőek az emberek, és minden szépet csak önmaguknak akarnak. Ha pedig végre megszerezték, többé nem számít értéknek, szépnek sem, aztán már nem is törődnek vele.

Ezután csak azért vágyott ki a gyomok közül, hogy megnyithassa hófehér, bársonyos szirmait a körülötte boldogan zümmögő méhecskéknek.

Elégedetten szívta magába a nap sugarait, és eszébe sem jutott, hogy tüskéket kellene növesztenie, amelyek megvédenék őt az emberektől. Nem is tündököltetett sokáig. Még aznap, amikor kinyílt, leszákította egy csavargó.

Nagyon elcsodálkozott azon, hogy nem talált rajta tüskéket. Gyanakodni kezdett.

– De fura egy virág ez! Azt hittem igazi rózsza... de hol vannak akkor a tüskéi...? Biztosan ez is ugyanolyan giz-gaz, mint a többi körülötte! – gondolta, azzal behajította az útszéli árokba.

A kis patak lágyan karjaira vette a virágot, és messzire vitte, nagyon messzire, senki sem tudja hová.

De télen, amikor hideg van, és bánatában hócsillagokat sír a téli éjszaka, olyankor megjelenik a csodálatos virág minden ember ablakán.

A virág, aki boldog volt, ha a nap rásütött, tavasszal meghal az első napsugártól. Nem is illatozik, és jéghideg. Nem törődik az emberek bajával, csak hajdan volt önmagát mutogatja a gyerekeknek, akik még jeges átlátszóságában is tudják csodálni, a felnőtteket pedig figyelmezteti az elmúlásra.

Tartalomjegyzék

Szandrosz király legendája	5
Arámea királynő nyakéke	13
A varázsló éjszakája	19
A tökéletes menyasszony.....	27
Az erdei lány	35
Rámán király és a nemes szívű lovag.....	45
Az álruhás király.....	55
Aranykönnyek.....	61
A két életmentő kutya	69
A három hős tapsifüles	77
Erdei Titkosírások Tudománya	83
A mindent begyűjtő mókus	95
Ki lesz az erdő királya ?.....	103
Mese a jégvirágról	109

